

Filadelfský věk církve

1 Bratr šel a obstaral mi velký horký třešňový koláč. Říkám ti, taková narážka se někdy vyplatí. Co tomu říkáš, bratře Neville? Zde to je. Vidiš? Vypadá to jako třešňový koláč, mám to rád. Je to opravdu dobré. Zrovna tak jsem si to... nu, a když pojídáš třešňový koláč, stane se, že kousneš do pecky. Nu, ale já - ale já nezhodím ten koláč, vyhodím pouze pecku a jím ho dál.

2 To právě ti chci říci o těch poselstvích. Když mne sleduješ... přijdeš na něco, co nemůžeš jen tak strávit, tak dobře, přece... nezhodíš to všecko, jenom vyplivneš tu věc (tu pecku), a jíš koláč dál. Nuže, tak je to správné. Vid'.

3 Když... máš rád kuře, pečené kuře? Skoro každý ho jí rád. Nu, tedy když pojídáš kuře, naraziš na kost, nezhodíš celé kuře, zahodíš jenom kost. Není to pravda, Pate? Jenom odhod' kost a jez kuře dál.

4 Tak tedy, jsme šťastni, že můžeme jíst takovou potravu, která v sobě nemá ani kost ani pecku. Dolů z nebe padaly oplatky, zvané „manna“ a všechno pokryly nebeskou sladkostí.

5 Víš, myslím, že to byl David, který jednoho dne řekl: „Chutná to jako med ze skály.“ Myslím, že básník řekl: „To byl med ze skály.“ Ach, můj bratře, ochutnals to... Vidiš, jako... chutná to jako med ze skály. „Med ze skály, můj bratře.“ Tak je to.

6 Nu, víš, divil jsem se kdysi, co to znamenalo „med ze skály.“ A myslel jsem si: „Nu, snad se nacházel nějaký úl ve skalách.“ Ale když jsem po tom pátral, dostal jsem o tom vnuknutí. Já... ne v té době, když jsem to hledal, ale později, shledal jsem, že všichni ti pastýři, kteří měli ovce... na tom něco je, víš, naše těla jsou udělána z prachu země. Každá živá bytost je stvořena ze země. A jak to bylo, ti pastýři se domnívali, že vápenec pomůže ovčím, kdyby jim něco bylo, víš, kdyby byly nemocné, nebo nějak jinak stonaly. Chtěli, aby ovce lízaly skálu. Aby přiměli ovce lízat skálu, museli ji polít medem. Potom ovce šly a lízaly med a dostaly tu skálu do sebe, vidíte, když lízaly med.

7 A teď, máme zde plnou brašnu Písma. Dáme ho na skálu, nikoliv některé církvi; na skálu, Krista Ježíše. A vy ovce ho budete nyní lízat, a určitě vám to prospěje. Veškeré hříšné potíže zmizí, když budeš lízat tu Skálu. Nic jiného není zapotřebí.

8 Něco o skále, která má v sobě uzdravení, uzdravení. V minulých

dobách, když ještě neměli žádný lék proti vzteklině, měli ve zvyku používat něco, čemu říkali „vzteklý kámen.“ Když někoho pokousal vzteklý pes, potírali mu to místo „vzteklým kamenem.“ A nyní, když vzteklý kámen... Když se vzteklý kámen přilepil, pak se uzdravil; když se ten kámen na ránu nepřilepil, pacientův stav už byl příliš pokročilý, pak zemřel.

⁹ Tak je tomu tedy dnes. Nejhorší kousnutí, které znám, není od vzteklého psa, ale od ďábla. A my máme na to kámen: Skála věků. Jenom se jí uchopit. Když se jí budeš držet, uzdravíš se. A nikdy se jí nepust a necouvej, jenom se jí drž. Když se jí budeš držet, uzdravíš se.

¹⁰ Teď, dříve než se začne naše večerní lekce, a - a chceme na okamžik povstat, pokud můžeme, abychom se pomodlili.

¹¹ Nejsi ty sestra Roberta Daughertyho? Volala mi včera, myslím, a hovořila o tom, že potřebuje modlitbu. A já jsem nevěděl, vypadalas trochu jako ona, nevěděl jsem, zda to jsi ty nebo ne. Viděl jsem tě zde včera večer.

¹² Nu, kolik z nás si přeje, abyste byli připomenuti před Bohem, nebo kolik z vás chce, aby Bůh na vás pamatoval? Pouze...

¹³ Náš nebeský Otec, jak má ve zvyku zpívat náš malý vedoucí zpěvu v Chicagu: „*Pamatuj na mne, když se řinou mé slzy,*“ Pane, pamatuj na mne nyní. V hodině smrti, v... po celý život, toužíme po tom, Pane, abys na nás pamatoval. Nevzpomínej si na nás jako na hříšníky, kterými jsme, ale my toužíme po tom, abys na nás pamatoval jako na křesťany, kteří jsme přijali Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Spasitele, jako svého... jako naše usmíření za naše hříchy. Že víme, že to je jediná šance, kterou máme, jediná cesta, jediný prostředek spásy. Neděje se to prostřednictvím církve, nebo skrze kterákoli jiná mechanická opatření, nebo skrze žádnou organizaci, ale skrze Ježíše Krista, jen skrze Něho.

¹⁴ Tak se tedy blížíme dnes večer v Jeho jménu a prosíme, abys nám požehnal, když jsme se tu shromáždili, abychom rozjímali o Tvém Slovu a abychom věděli, že Ty jsi nám to připravil pro dnešní večer. Abychom mohli naše - naše duchovní tělo budovat v živou církev. Církev, kde bys Ty mohl žít a vstoupit sem a cítit se dobře, aby ses procházel uprostřed svého lidu a říkal nám, co máme dělat, a abys patřil, že to hodláme učinit ihned.

¹⁵ A my Tě milujeme, Otče. Avšak víme, že dosud nejsme v takovém stavu, abys mohl mluvit skrze nás, jak by sis přál. Modlíme

se tedy, abys nás obřezal, to je, uřízl všechnu naši pošetilost, celou naši neobřízku těla dnes večer, abychom byli cele oddáni Tobě, abys nás mohl kdykoliv užívat. A modlíme se, aby to byl dnešní večer, Otče, kdy nás použiješ k tomu, abychom zrodili tyto valouny zlata z Bible, a Ty je vyleštíš a dovolíš lidem, aby viděli Kristův odraz v tomto velkém církevním věku. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

¹⁶ Nuže, probrali jsme zrovna církevní věky, v pořadí, až k dnešnímu církevnímu věku, který je šestý církevní věk - a zítřejšího večera budeme s církevními věky hotovi, když bereme každého večera, od pondělí do neděle. A dnes večer, církevní věk se jmenuje Filadelfský církevní věk. A hvězdou, nebo zvěstovatelem, andělem zvěstovatelem pro tento církevní věk je, jak slavnostně věříme celým srdcem John Wesley. Tento věk církve se započal v roce 1750, když končil věk luteránské církve a trval asi do roku 1900, kolem léta Páně 1906, církevní věk Wesleye - a potom z toho vzešla Laodicea.

¹⁷ A nyní tento věk je věkem (církevním věkem) „bratrské lásky,“ velkým „misijním“ obdobím a dobou „otevřených dveří.“ A odměnou byl sloup „učinění sloupem,“ a zjevení se týče tří jmen: jména Božího, jména města Božího a nového jména Božího, to je zjevení, které bylo dáno této církvi, tomuto věku. A tak tedy církev... Tento věk začíná se ve Zjevení 3,7 až k 13. verši a včetně 13. verše, Zjevení 3,7-13.

¹⁸ Tedy prozkoumali jsme to večer alespoň částečně, vrátili jsme se zpět. A věk církve, ten první byl Efezský věk církve. Může někdo říci, kdo byl andělem nebo světlem (kazatelem) toho církevního věku? Pavel. V období Efezského církevního věku, od léta Páně 55-170. Důvodem, proč jsem si zvolil rok 55 je to, že on započal svoji misijní pouť, a tehdy také založil Efezskou církev a různé jiné církve.

¹⁹ V pořádku, druhým církevním věkem byla Smyrna. Může se kdokoliv pamatovat, kdo byl andělem toho církevního věku, kdokoliv z této třídy? Ireneus, správně. Dobře. Bylo to od 170-312.

²⁰ Třetím církevním věkem byl Pergamský církevní věk. Může si někdo ze třídy pamatovat, kdo byl tehdejším svatým? Svatý Martin, správně, 312-606.

²¹ A potom byla Tyatira dalším věkem církve. Může se někdo upamatovat na to, kdo byl svatým a andělským poslem toho období? Přece Columba. A to od 606-1515.

²² Dalším byl Sardský církevní věk, což bylo včera večer. A kdokoli... Přece víte, kdo byl andělem toho církevního věku.

Pamatujete se? Martin Luther. Jeho období bylo 1520-1750.

23 A dnes večer jsme ve věku Filadelfské církve, což je John Wesley, posel této doby od léta Páně 1750 do 1906, a je to tedy věk „bratrské lásky.“

24 A teď, shledáváme, že každá z těchto církví, církevních věků, vyjadřovala charakteristiku této církve. Napovídala, jaká to byla církev, charakterity této církve - spíše charakteristiku této církve.

25 Tak tedy, včera večer to byl Martin Luther. V tomto jsem... Důvod, proč to přináším, proč to chlapci zaznamenávají na magnetofon... Studuji celý den. A vy řeknete: „Po celý den, a dáváš nám tuto malou historii?“ Ne. Historické body budou v knize, jak víte. Toto zde... důvod, proč to přináším zde, je, abychom tyto věci vytáhli a pod inspirací vyjádřili před vámi lidmi zde, kde se shromažďujeme, abychom dostali inspirativní část toho. Historii mohu vyčíst v knize. Ale zde hledám inspiraci. Potom to vyslechneme z magnetofonu. Pak budeme mít... budeme mít... v té knize potom budeme mít jak historická data, tak i inspiraci, kterou nám dal Duch svatý, zatím co jsme zde spolu v těch nebeských místech v Kristu Ježíši. A já věřím, že by to mohlo být malým, úderným komentářem k těmto církevním věkům. A Pán nám jistě požehná.

26 Tak tedy,... včera večer, církevním věkem byla církev, *Sardský* církevní věk, opravdu, zvaná v řečtině „uniknuvší,“ ale já si myslím, že v anglickém překladu byl zván „mrtvým.“ Tak tedy, byla to jak *mrtvá*, tak i „uniknuvší“ církev, protože byla církví, která zemřela pod vládou papeže v letech 1500 nebo 1520, během velkého panování papežství, což my nazýváme „Dobou temna“, kdy křesťanství bylo v největším úpadku, nebo kdykoli bude, dokonce i v církevním věku laodicejském.

27 Tedy, zde je jedna z úžasných věcí, tedy ať si to vštípíte do hlavy, že tyto církevní věky započaly a že všechno a cokoliv v nich započalo, pokračuje v následujících věkách církve, a každý církevní věk zapadá do druhého. Jestliže budete studovat tuto historii přesně podle knihy, pak shledáte, že tomu je tak.

28 Je to jako klíny navzájem se překrývající. A jeden církevní věk se končí, a anděl, který mezitím přichází má za úkol vrátit tu církev k víře, kterou kdysi ztratila. Tak tomu bylo vždy.

29 Podívejte se na Judu, poslední knihu v Bibli, vidíte, než narazíte na Zjevení. Juda řekl: „Psal jsem vám, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým,“ překrývala období mezi apoštoly

a příchodem Zjevení, protože po většině byli apoštolé tehdy už po smrti, už zesnuli. Jeden z nich byl tehdy naživu, to byl svatý Jan, teolog, který je zjevovatelem, nebo spisovatelem, který převzal zjevení od anděla Páně, aby napsal knihu Zjevení.

³⁰ Nuže, vidíte, že se jedna překrývá vzájemně s jinou. Tak tedy... domnívám se, že jste to zpozorovali a všimli si, jak to navazuje na sebe, jak jsem se o tom zmínil ve věku *sardském*, to byl věk manželství. Opravdu, církev nikdy nedosáhla svého plného rozkvětu až do Tyatiry, ale během sardského období se vdala. A Sardis znamená... manželství.

³¹ Tak tedy, nyní, jestliže jste si toho všimli, vdala se *zde*, potom přesáhla do toho období *zde*. A vidíte, že Luther včera večer vystoupil s „mrtvým“ jménem, jméno mrtvý a potom „uniknuvší“. Vidíte, to byla mrtvá církev *odsud*, s malým uniknuvším zbytkem, který vydal *tento* věk.

³² A dnes večer, když budeme končit filadelfské období, vynese začátek věku laodicejského.

³³ Když zítra večer, když to vyjde z... Právě na konci si všimněte, že se objeví anděl právě v konečném období (a právě v konečném období) že pokárá církev, že ztratila svou první lásku a jak odpadla od Boha, obdobně jako to učinili tito, ty předchozí věky. A v té době nastane vytržení, které odnese církev domů. Církev půjde nahoru právě v době poselství. A tak se tedy nyní blížíme k tomu věku. Rozumíte? V pořádku, vidíte. V pořádku. Právě v té době přichází anděl církve (zvěstovatel věku), aby je pokáral za to, že ztratili svou první lásku a bude se snažit, aby je přivedl zpět.

³⁴ Totéž učiní posel dnes večer, anděl posel se vrátí, aby pokáral (každé období takto) za to, co činili. Takže toto působí jako překrytí v každém církevním věku. Prostě se překlopí jedno období na to druhé, jako když stoupáme vždy o krok vzhůru. Jako když se klíny kladou na sebe a směřuje *to* vzhůru.

³⁵ Tak tedy, mám zde pouze stručnou historii o zvěstovateli pro dnešní večer, o Johnu Wesleyovi. John Wesley byl hvězdou onoho období a narodil se 17. června 1703 v Epworthské faře v Anglii. Byl patnáctým z devatenácti dětí Johna a Zuzany Wesleyových, otce a matky. Otec byl kazatelem; matka posvěcenou svatou; ačkoli měla devatenáct dětí, přece našla dosti času, aby i za pilného dne učila svoje děti z Bible, a příběhy z Bible, a modlila se za ně. Právě toto udělalo z chlapců to, čím se stali: Charlese, velkého skladatele písní, jeho

bratra, který dal světu některé ze svých nejpozvedivějších písní, které jsme kdy slyšeli.

³⁶ Johna, spolupracovníka George Whitefielda. John Wesley a George Whitefield byli opravdu prvními zakladateli této metodistické... nebo posvěcení.

³⁷ John vstával časně každého rána. Po celých 60 let vstával vždy ve čtyři hodiny. Od tohoto zvyku církev odpadla. Vstával každého rána ve čtyři hodiny a kázal v pět hodin ráno po celých 50 let. A někdy kázal dvakrát až čtyřikrát za den. Lidé z Anglie říkali, že „ujel každý rok na koni 4500 anglických mil, aby kázal evangelium.“ 4500 anglických mil... To je anglická míle, víte, že anglické míle jsou delší než naše, aby kázal evangelium.

³⁸ Mnoho knih o jeho... bylo o něm za jeho života napsáno mnoho pomluv, kde si z něho autoři tropili žerty, pomlouvali jej. Ale tyto knihy dnes upadly v zapomenutí, stejně tak jejich autoři. Když něco učiníte proti dítěti Božímu, pak vám to neprojde, bojujete pouze se vzduchem. Bůh si je stejně provede.

³⁹ Nazývali ho metodistou pro jeho metody jednání. Říká se, že údajně „Za svého života kázal přes 40 000 kázání.“ Pomyslete o tom: čtyřicet tisíc kázání. Krátce po jeho smrti v roce 1791 se metodistická denominace na světě zakořenila a započala metodistickou církev. Tehdy ovšem Asbury a mnoho jiných žilo v oné době.

⁴⁰ Nuže, když si všimneme pozdravu té církvi; čím chceme právě nyní zahájit v 7. verši, posel Filadelfie, pravá církev, v... pravá církev ve vyznávající církvi. Byla to pravá církev, která vyznávala.

... andělu Filadelfské církve napiš...

⁴¹ Zaměřil jsem vaši pozornost k překrývání každé jedné. Nuže, až pochopíte, že anděl... Jestliže budete pozorovat způsob, jak on přináší ve věku... metodistický věk se překrývá a přesahuje trochu do Filadelfského... nebo do Laodicejského, letničního věku. Potom, zítra večer přijde Letniční posel, aby tyto pokáral za odpadnutí, právě tak stejně, jak je pokáral tento věk za to, že upadli tam v sardském (luteránském věku), v tom přesahování.

⁴² Bratrská láska. To byl velký věk misionářů a misií. Svět nikdy neviděl takovou dobu, to dokonce přesahuje do našeho vlastního období, předtím svět neviděl nikdy takovou misijní dobu. V posledních... řekl bych, že to v posledních 150 letech bylo jedním

z nejvýznačnějších období lidské historie, protože se misionáři rozešli do všech částí země s evangeliem. To bylo...

43 Doslova, doslova šli, rozesílali poselství evangelia, psané traktáty, knihy, atd., evangelium se už tehdy dávno dostalo ke každému národu pod nebem, to bylo velmi dávno. Vidíte tedy, to potvrzuje, že to nebyla věc, o které Ježíš mluvil. On nikdy neřekl: „Jděte do celého světa a zakládejte biblické školy.“ Ani neřekl: „Jděte do světa a rozdávajte literaturu.“

44 Ty věci jsou sice dobré, ale Jeho příkaz k církvi byl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium.“ A evangelium není pouhým Slovem, ale Slovo ožívuje, vidíte, poněvadž Ježíš ihned na to řekl: „Tato znamení budou následovat ty, kteří věří.“ Víte, že Marek 16, jeho poslední mise k církvi byla: „Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou.“ Jeho první pověření k církvi bylo v Matouši, kap. 10: „Uzdravujte nemocné, oživujte mrtvé, vyhánějte zlé duchy: darmo jste vzali, darmo dávejte.“ A jeho poslední poselství k církvi bylo: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ten, kdo neuvěří, bude zatracen, a tato znamení budou následovat ty, kdo uvěří.“

45 Není to podivné, že mnozí odmítají tuto část? „A“ je spojkou, která spojuje věty, jak víte. Tedy, On řekl:... (mnohý kazatel řekne: „Jděte kázat evangelium“). „Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, a kdo neuvěří, bude zatracen, a tato znamení je budou následovat. *Budou následovat ty, (ty), kteří uvěří.* Ve jménu mém budou vyhánět ďábly. Budou mluvit novými jazyky. Jestliže vezmou hada nebo vypijí-li jed, neuškodí jim to: vloží-li ruce na nemocné, ti se uzdraví.“ Znamení živého Boha mezi lidmi. Ach! Tedy, jak? Do celého světa. Rozumíte tomu? Do celého světa.

46 Tak tedy, když řeknu, že letniční poselství... nikoli nynější letniční organizace, že letniční poselství je jediným pravým poselstvím od Boha. Tak tedy, podívejte se, Marek 16, jestliže to tam čtete. Dobře, právě zde Ježíš dal pověření církvi: „Jděte do celého světa; kažte evangelium; tato znamení: mluvení v jazycích, uzdravování nemocných, konání zázraků...“ Jak daleko? „Do celého světa.“ Kolik? „Ke každému tvorů.“ To je po celý věk až do konce, „až do skonání.“ Dobře. Tato znamení budou následovat pouze *tuto* církev? „Ty, kdo věří v celém světě. V celém světě, ke každému stvoření, tato znamení je budou následovat.“ Nikoli *tohoto*, „ty,“ kdo uvěří. Tedy to je letniční církev. Vidíte?

⁴⁷ Tak jsme tedy začali tento věk zde, ve kterém se dnes večer nacházíme, ve Filadelfském, F-i-l, ve Filadelfském církevním věku. V tom věku zde probíhala evangelizace a misie veškerého kompletního světa literaturou.

⁴⁸ Ježíš řekl: „Až bude kázáno evangelium (toto EVANGELIUM je kázáno) k celému světu jako svědectví o mně, pak nastane konec.“ Nuže, jestliže On tímto mínil, že se má rozšiřovat literatura, vysílat misionáře se čtením, psaním, počítáním a rozdáváním traktátů a přimět lidi k podání ruky a víře, že je Bůh, jestliže toto je všechno, pak Jeho příchod je už za námi. Vidíte? Tedy to ukazuje, že evangelium... Pavel řekl: „Evangelium nepřišlo jenom ve slově, ale s mocí a projevem Ducha svatého.“

⁴⁹ Tedy, když Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium,“ On řekl: „Jděte do celého světa a demonstруйте!“ Ach, to mám rád. „Demonstруйте moc evangelia.“ Vezměte Slovo, co říká, a ukazujte lidem, co říká a pak je předvedte před nimi. Ach, to je cesta. To je ten důkaz.

⁵⁰ Ach, když zde byl onehdy v mém pokoji velký Morris Reedhead, prezident Súdánských misí, největších na světě, když řekl: „Bratře Branham, ty jsi byl baptista, ty bys měl znát Pravdu.“

Řekl jsem: „Bible je pravda.“

A on řekl: „Nuže,“ on řekl: „co to mají tihle letniční?“

Řekl jsem: „Ducha svatého,“ vidíte.

A on řekl: „Ach, já jsem je viděl, jak bourají nábytek a kopou do věcí.“

⁵¹ Řekl jsem: „Ano! Jedinou věcí je, abyste se od nich distancovali a izolovali.“ Oni mají spoustu páry. Roztočili by kolo a něco by udělali, ale všechno vyfučí do vzduchu píšťalou, vidíte. Řekl jsem: „Kdyby se tím nechali naládovat, měli by znamení, divy a zázraky, a všechno. Ale oni nevědí, co s tím mají dělat. Ono to musí někde najít průchod, tak oni to vypustí píšťalou ven. Všechno vyfučí do vzduchu.“

⁵² Já bych to chtěl raději nechat vybuchnout, než to držet a nemít pak žádnou páru, která by fučela ven. Že ano? Jako říkával ten starý chlapík: „Raději bych se bál trošku divokého... já bych měl raději trošku divokého ohně, než vůbec žádný oheň.“

⁵³ Dnes je potíže v tom, že se snažíme *oheň* namalovat a říkáme: „Vidíte, jednou dávno v dobách Letnic činili *toto*.“ Tak tedy, jaký užitek

v tom je, že ukážeme člověku, který mrzne, namalovaný oheň? Vůbec mu to nepomůže. Nikoli. Musíte... musíte mít oheň. A jestliže je zde Boží moc, která přivádí letniční k tomu, aby pracovali pro Pána a konali ty věci a zázraky, které kdysi činili, jestliže nemalujete pouze nějaký obraz, ale jestliže jim ten obraz poskytnete skutečný, dostane se jim té stejné zkušenosti, stejné spásy a zpečeti to svým svědectvím, tak, jak to tehdy učinili. Vidíte? Ale musíte jim to přinést. Nesmíte to umístit do minulosti, minulé generace, ale přinést to sem.

⁵⁴ Nyní shledáváme, že v tom věku bratrské lásky byl to velký misijní věk. Ježíš řekl: „Do celého světa a ke všemu stvoření a tato znamení vás budou následovat.“

⁵⁵ Tak tedy, když se tak posouváme historií a Biblií, chci se vás zeptat, zda každou noc?... Četli jsme v Bibli, co Ježíš řekl Janovi, že se stane, a tedy jsme si vzali na pomoc historii a dokázali, že se to stalo. Přesně tak. Proto jsem věnoval čas, abych našel tyto muže, abych se přesvědčil, že to byl služebník Boží, který toto poselství vskutku přinesl. Ale on tam byl. Byl tam právě tak, jak řekla Bible, zachoval to poselství od začátku, nikdy je neošdil.

⁵⁶ A pak jsme viděli, že to bylo všechno zadupáno a On nazval právě toto období „dobou mrtvou,“ dobou temna atd. A pak přišel nepatrný paprsek, pak trochu více síly. A pak přišla do letničních znovu (opravdová zkušenost), právě v konečné době; a potom nevěsta byla vzata, zmizela pryč; nastalo velké soužení, dobře, velké soužení, které má předtím přijít na celý svět.

⁵⁷ Tak tedy, velký věk misionářů, bratrské lásky, věk misii. Dovolte, abych jmenoval některé z těch velkých lidí. Napsal jsem si zde jejich jména: John Wesley, George Whitefield... Whitefield, asi v r. 1739, Charles G. Finney, Dwight Moody, William Carey, velký misionář, který odešel do Indie v roce 1773, David Livingstone do Jižní Afriky. Vidíte, ti všichni, někteří z těch velkých lidí. Právě... Mám zde jména mnoha mužů, velkých mužů, kteří žili v bratrské lásce, tak, že černocho, bělocho, hnědý muž, žlutý muž, všechny přehrady padly. A tito muži se vydali na misijní pole. Bratrská láska, vztáhli ruce ke všem národům. A bylo jim otevřeno, aby mohli jít, jiné období otevřených dveří, protože dříve by to nemohli učinit. Papežství a římský papež, atd., to všechno tak uzavřeli, aby nemohli jít. Ale v tomto věku byly dveře otevřené, protože On řekl, že to je věk „otevřených dveří.“

⁵⁸ Mnoho dveří se tehdy otevřelo: dveře k evangeliu, dveře k misijním polím, dveře zpátky ke Kristu. A všechno bylo otevřeno v té

době. A můžete vidět, co dokázali. Ti bratři dokázali z toho vytěžit velké dílo.

⁵⁹ A od Johna Wesleye, hvězdy po sardském věku, když je přišel probudit ze Sardského období, v následujících 150 letech velkých misionářů, jako v žádné jiné době předtím, pokryli celou zemi. Myslete na to! Každý národ pod nebem slyšel Slovo. Naplnilo se to před mnoha, mnoha, mnoha lety, vidíte. Ale ne evangelium, jenom Slovo. „Litera zabíjí, ale Duch oživuje.“ Vidíte.

⁶⁰ Když jsem stál v Jižní Africe tam na pódiu a viděl jsem tisíce a tisíce, které tam seděli, mohamedány. A setkal jsem se s jedním misionářem pro mohamedány, a ten misionář pro mohamedány mi řekl: „Ach, pro tu vzácnou duši.“ A teď, ten člověk tam byl po léta a léta, a obrátil jednoho mohamedána ke křesťanství. Protože mohamedáni pocházejí od Médů a Peršanů a jejich zákony se nemění. Kdo je jednou mohamedán, je mohamedán provždy.

⁶¹ Tak tam byla ta jedna duše, o níž mluvil tento bratr a ten člověk stál na dvoře v Pretorii, hlavním městě Jižní Afriky. To je ve Svobodném státě - Svobodném státě, Oranžském státě v Transvaalu.

⁶² A my jsme odtamtud putovali do Kapského Města a Bloemfonteinu a tamtudy, a vrátili jsme se přes Grahamstown, Východní Londýn a pak... zpět do Johannesburgu, potom jsme odjeli z Kapského Města a ocitli se na pobřeží. Dobře.

⁶³ V pořádku, posledním městem, kam jsme přijeli, byl Durban, kde jsme shromáždili hlavně domorodce. Bylo jich 150 až 200 tisíc, sedících tam, mohamedánů, domorodců. Museli jsme... museli cestovat po několik týdnů napříč... závodíště, bylo daleko větší než Churchill Downs. Druhé největší na světě. V Londýně je největší, Jižní Afrika, Churchill Downs. Zřídili tam ohrady, protože tam válčily kmeny mezi sebou, a policie (bylo tam dvě stě nebo tři sta gardistů), zaháněli každý z kmenů do jejich ohrady, aby nemohli bojovat proti sobě a odzbrojili je od jejich oštěpů, asagajů atd., které měli, když tam tak seděli na zemi; jedni se dívali na druhé skrz plot, a kmenová válka. Jejich náčelníci, nosili je s sebou, vždycky na nějakého člověka, ovívali je velkým vějířem, a královna. Královna z Rodésie přijela s 27 vozy nebo vagóny nebo kočáry, plnými lidí z Rodésie, kteří přijeli s ní, aby se zúčastnili shromáždění, a přijel zvláštní vlak.

⁶⁴ Pán učinil velké věci, velké zázraky a velká znamení. A koho jsme tam nenašli? Sydneye Smitha, durbanského starostu, který tam

přišel, zeptal jsem se: „Kdo je tamten chlapík... s tím přívěskem na krku?“ Barevný člověk, jak my říkáme, černochoch. Těm jsem měl tehdy kázat. A mnoho jich nemělo nic na sobě. Ani kousek oděvu, muži nebo ženy. Tak měl tedy modlu v ruce, měl malý přívěsek na krku. Zeptal jsem se: „Nač mají ty přívěsky na krku?“

65 Řekl: „To jsou křesťané.“

66 Řekl jsem: „Křesťané? S tou modlou na ruce?“

67 On řekl: „Nuže, bratře Branham, ... on je Songhai,“ řekl: „Já umím mluvit jeho řečí.“ Řekl: „Pojďme tedy za ním a promluv si s ním. Nazvi ho, jak chceš, ale mluv s ním tak, jako že se ho chceš na něco zeptat. Já se ho zeptám, a pak ti řeknu, co odpověděl.“

68 Tedy jsem mu řekl: „Jak se máš, Tomáši?“ Nazval jsem ho Tomášem, protože jsem měl za to, že to je pro něj přiléhavé jméno. A řekl jsem: „Jak se ti vede, Tomáši?“ Podíval se na mne a já jsem řekl: „Jsi křesťan?“

69 „Ano,“ on byl křesťanem.

70 A řekl jsem... Ach, ovšem, neznal mě. Nikdy... Nikdo z nich nás ještě nikdy neviděl. Tedy jsem se zeptal: „Co to děláš s tou modlou?“

71 „Ach, jeho otec ji nosil.“ Vidíte. To byl bůh. Vidíte.

72 A zeptal jsem se: „Tvůj otec ji nosil?“ Řekl jsem: „Dobře, není žádný důvod, abys ji nosil také. Ty jsi křesťanem. Neměl bys ji nosit.“

73 On řekl, že „jednou jeho otce pronásledoval lev. A on rozdělal malý oheň a modlil se, tak jak mu řekl kouzelník, k této modle, a modla zahnila lva.“ Zvířata tam zabíjí mnoho lidí a...

74 A já jsem řekl: „Podívej se, to nebyla modlitba, kterou ti řekl kouzelník. Ten lev utekl, protože se bojí ohně.“ Řekl jsem: „Lev se bojí ohně.“ A řekl jsem mu: „Jako křesťan, Tomáši, bys tu modlu neměl mít. Neměl bys s tím mít nic společného.“

75 A on řekl: „Ach, nuže,“ řekl, „jestliže Amoyah...“ To je neviditelná moc. „Náš Bůh, kterého my nevidíme.“ Amoyah znamená něco... moc asi jako vítr. On řekl: „Jestliže Amoyah selže, toto nikoliv.“ Tedy on nosil obojí: jestliže jedno nebude účinkovat, druhé bude. Tak tedy, toto je síla křesťanství. Opravdu. Ach!

76 Ale onoho odpoledne, když Duch svatý sestoupil na to shromáždění na závodisti a počal zjevovat tajemství srdce, poté co

jsem vykládal Písmo...

77 Asi hodinu, normálně by to trvalo patnáct minut, protože zde bylo patnáct různých tlumočnicků, kteří to museli předat. Mluvil jsem asi takto: „Ježíš Kristus, Syn Boží;“ a ten řekl: „Ba, ba, ba, ba, ba;“ a tenhle zas: „Glu, glu, glu, glu;“ a potom: „Um, um, um.“ Všichni tím mínili „Ježíš Kristus, Syn Boží;“ tlumočníci. A já jsem si musel poznamenat, co jsem řekl naposledy. Nevěděl jsem, kde jsem v řeči, a musel jsem počkat, až to přetlumočili.

78 A pak až to skončilo, řekl jsem: „Tak tedy, kazatel vám řekl o Ježíši, který přišel, aby vás spasil.“ Mohli jste je vidět, jak se na sebe dívali, víte, všude, nahoře a dolů, takto. Řekl jsem: „Misionář vám pověděl toto. Ale jsem zvědav jestli ten misionář,... když četl tuto Knihu, poukázal, že On byl velkým léčitелеm a řekl, že žije v každém věku v lidech až do doby, kdy přijde opět? ‚Skutky, které já činím, budete konat i vy.‘ Vy, kteří jste již přijali Krista jako svého Spasitele, s těmito přívěsky, chtěli byste vidět Ježíše, jak sem dnes přichází a jak se prochází mezi lidmi a koná tutéž věc, kterou konal, když byl zde na zemi?“

79 Ach, všichni z nich, „jistě!“ Chtěli to vidět, víte? To chtěli.

80 Řekl jsem: „Tedy jestliže On to udělá, použije nás, že my zde uděláme tutéž věc, kterou udělal ON, když byl zde na zemi, uvěříte pak Jeho Slovu?“

81 „Ach, jistě!“ Vidíte, a mohamedáni seděli kolem.

82 První... druhá osoba na řečništi byla mohamedánská žena. Duch svatý mluvil, řekl jsem té ženě, řekl jsem: „Nuže, víš, že tě neznám, neumím ani mluvit vaší řečí.“ A ona s tím souhlasila.

83 Měla červenou tečku mezi očima, což znamenalo, že byla urozená a mohamedánka. Tak jsem řekl: „A teď, co se týče uzdravování, já tě nemohu uzdravit.“ Ale řekl jsem: „Rozuměla jsi tomu, co jsem dnes odpoledne říkal, tomu poselství?“

84 A ona odpověděla mohamedánskému tlumočnicku, že... ona byla Indka. Říkala: „Ano, že rozuměla. Četla Nový Zákon.“ Ó, ano.

85 Tak vidíte, oni také věří v Boha. Oni jsou rovněž ze semene Abrahamova, vidíte. Ale ona řekla, „že věří v Boha, ale Mohamed že je jeho prorokem.“ A že my věříme, že Ježíš byl jeho Synem, vidíte. Ona tedy řekla: „Ach, že věří v Boha.“

86 A já jsem řekl: „Tedy, jestliže znáš Starý Zákon a víš, jakým způsobem Bůh byl v lidech v dávné minulosti, pak Ježíš, kterého my nazýváme ‚Kristem,‘ musel být Bohem - prorokem. Jistě, zabili ho. Vy si myslíte, že ho nezabili, protože říkáte, že vsedl na bílého koně a odejel. Tak vás učili vaši kněží, že ‚On nebyl zabit a že zemřel normální smrtí na zcela jiném místě, celá léta potom.““

87 Řekl jsem: „Vy v to věříte. Ale tento Ježíš, podle Nového Zákona, On zemřel a vstal z mrtvých a seslal svého Ducha na svou církev.“ Tak je můžete dostat, vidíte. To je přesně to, k čemu ten mohamedán vyzval Billyho Grahama, vidíte. Je to to stejné, stejný princip.

88 Řekl jsem: „Nuže, jestliže... Mohamed vám nikdy nic nesliboval, ale Ježíš dal nám zaslíbení, že ty stejné skutky, které On činil, budeme činiti my. Tak tedy, pamatujete si to. On řekl ve svatém Janu 5,19: ‚Já nečiním nic, jediné co mi Otec ukáže.‘“ Řekl jsem: „A teď, jestliže Ježíš přijde a ukáže mi, v čem spočívá tvoje trápení, nebo proč tu jsi, a řekne ti jaký je tvůj původ, jaká byla tvoje minulost a jaká bude tvoje budoucnost, a jestliže ti On řekne, jaká bude tvoje budoucnost... jaká byla tvoje minulost, jistě uvěříš, jaká bude budoucnost.“

Ona řekla: „To je pravda.“ Vidíte, prostřednictvím tlumočnicka.

A řekl jsem: „Dobře. Ať to tedy učiní.“

89 A všichni mohamedáni vstali a pozorovali mě, víte, jak to je. A když Duch svatý řekl: „Máš manžela, malého, silného muže s černým knírem. Byla jsi u lékaře, asi před třemi dny.“ Řekl: „Máte dvě děti. On tě gynekologicky vyšetřil a zjistil, že máš na děloze cystu.“

90 Ona sklopila oči a sklonila hlavu. Řekla: „To je pravda.“

91 A řekl jsem: „Nuže, jestliže jsi četla Nový Zákon, je to to stejné, jako když Ježíš Kristus mluvil s tou ženou u studny?“

92 „To je pravda.“

93 A řekl jsem: „Dobře, proč jsi tedy přišla ke mně, ke křesťanovi? Proč jsi nešla k vašemu mohamedánskému prorokovi?“

94 Ona řekla: „Já myslím, že mi můžeš pomoci.“

95 A já jsem řekl: „Já ti nemohu pomoci. Ale jestliže přijmeš toho Ježíše, který je nyní zde a zná tvůj život a ví o tobě vše, On ti pomůže.“

96 Ona řekla: „Přijímám Ježíše jako svého Spasitele.“

97 To zapůsobilo. To bylo to pravé. Deset tisíc mohamedánů toho odpoledne přišlo ke Kristu. Vidíte? Asi třicet let na misiích a obrátil jednoho člověka prostřednictvím literatury, kde jich za pět minut přišlo deset tisíc, když se projevilo evangelium.

98 Bůh nás nikdy nevyzval, abychom zakládali církve. Nikdy nám neřekl, abychom zakládali školy. To je v pořádku. Nemocnice atd. Bůh ví, že je potřebujeme. To je jeho program; ale pověření církve bylo, aby „kázali evangelium!“ Ale my rozdáváme traktáty, literaturu z Asbury, z toho pěkného malého místa, které... Bůh žehnej těm lidem, ta malá metodistická škola ve Wilmore, ve státě Kentucky, je jedno z nejhezčích duchovních míst na světě, jak myslím, v této době. Tam jsou dobří lidé.

99 A když jsem se vracel z... zapomněl jsem... bylo to v Rodésii, ale nepamatuji jméno toho města. Billy, pamatuješ se na ně? (Billy Paul řekl: „Salisbury.“- vyd.) Salisbury, v pořádku. Nové Salisbury. On je moje paměť. Nové Salisbury v Rodésii. A když jsme se vraceli z Rodésie, uviděl jsem americký pas, když jsme nastupovali do letadla, byl tam jeden mladík a tři děvčata. A řekl jsem... šel jsem k nim a řekl jsem: „Jak se máte?“ Řekl jsem: „Vidím, že máte americký pas.“

On řekl: „Vy mluvíte anglicky.“

Řekl jsem: „Ano.“ Řekl jsem: „Jsem Američan.“

On řekl: „Dobře, to je ohromné.“

Řekl jsem: „Cestujete?“

On řekl: „Ne, my jsme misionáři.“

100 Řekl jsem: „Ach, jak pěkné.“ Řekl jsem: „To jsem rád, že vás vidím.“ A řekl jsem: „Odkud jste? Z které církve, nebo jste u nějaké organizace, nebo jste nezávislí?“

101 On řekl: „Ne, my jsme metodisté. Jsme z Wilmore, Kentucky.“

102 Řekl jsem: „To je skoro u nás za humny.“ Řekl jsem...

103 On řekl: „Nejste náhodou ten bratr Branham?“

104 Řekl jsem: „Ano, prosím, to souhlasí.“ A to ho na místě vyléčilo, vidíte. Už nic neříkal. A viděl jsem jeho postoj, jak se podíval na ty dívky, takto se na sebe navzájem dívali. Řekl jsem: „Jen okamžik, synu.“ Byl to teprve chlapec. A řekl jsem... i dívkám. A řekl jsem: „Rád bych s vámi jen minutku mluvil o zásadách, neboť jsme všichni

křesťané, a protože jsme zde pro tutěž velkou věc. Chci se vás tří dívek a vás, mladý muži zeptat, zda můžete ve jménu Pána Ježíše... Říkali jste, že jste zde dva roky. Můžete ukázat prstem na jedinou duši, kterou jste získali pro Pána? Na jedinou duši?" Nemohli to udělat. Ani jedinou duši.

¹⁰⁵ Řekl jsem: „Nechci urážet vaše cítění, vůbec ne.“ A řekl jsem: „Vážím si vaší práce, ale vy dívky byste měly doma mamince pomoci s nádobím. To je přesně pravda. Tady nemáte co dělat. Přesně tak.“

¹⁰⁶ A nikdo nemá co dělat na misijním poli, dokud nepřijme Ducha svatého a je s to kázat v síle a podat důkaz, to je jediná cesta, která kdy pohne těmi lidmi. A podívejte se, co je nyní povstání a všeho možného, je to proto, že jim nekázali pravé Evangelium. Bylo jim to dáno jen ve slovech, tak tedy, vidíte, čím to je? To je pokračováním „uniknuvšího člověka“ z Lutherovy doby, když dali lidem svobodu tisku, což je správné, nebo svobodu Bible.

¹⁰⁷ Tak tedy, nyní to období, to velké období. Tak tedy začneme, a teď, věřím, že jsme to... To byl pozdrav, od sedmého verše po...

Andělu pak Filadelfské církve piš: Totoť praví ten svatý a pravý, kterýž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá;

¹⁰⁸ To je ale výpověď! Že? Vrátím se k tomu za chvíli, protože se to dotýká dalšího úseku Písma zde.

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí. Nebo máš, ač nevelikou moc, a ostríhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.

¹⁰⁹ Nuže, pozoruj nyní, čas, který nastává po velkém misijním hnutí, bratrské lásky, zaplavilo zemi a všechny národy. Kéž bychom měli co oni. Nic proti tomu, z literatury a čehokoliv jiného, do různých částí světa. Tak tedy, církevní denominace se vrátily zpět k vzdělání, ke skutkům. Vidíte, vrátily se zpět.

¹¹⁰ Když byla nastolena tato velká denominace, Ježíš „otevřel dveře.“ Potom, když nastal věk Wesleye a byla na zemi zřízena metodistická církev, když se ujala, rostla, a když se z ní stala velká církev, kterou je dnes, jednou z největších mezi protestantskými církvemi, tehdy, když se tedy to dílo konalo, Ježíš „otevřel dveře“ pro

církev, dříve než vešla do Laodicejského věku.

111 Říkám to takto proto, abyste viděli, co já míním slovem přesahování. Vidíte? Je to vzato z misijního věku otevřených dveří. Ale vidíte, On jim řekl, že má klíč Davidův, atd. Ale zde On řekl, že postavil před církev nyní; po tom období práce misionářů a po době Whitfieldově a všech ostatních a Finneye a Sankeye a Moodyho (Moody byl jedním z posledních). Nyní On postavil před církev otevřené dveře. Ach, toto zde musíte nyní pozorovat. Je to právě přesně mezi Filadelfským a Laodicejským věkem, překrývání.

112 Ježíš je dveřmi! A teď, když se zároveň se mnou obrátíte k Janovi 10,17. Popíšeme nyní toto místo, abychom si byli jisti, že mnozí z vás tomu uvěřili. A potom někdo by řekl: „Nuže, to jsem nikdy... On řekl pouze to.“ Rád bych to nyní přečetl. Jan 10. kapitola a 17. verš. Jan 10,17. Dobře, přečteme si tato slova. Promiňte, prosím, Jan 10,7, nikoli 17.

Tedy opět řekl jim Ježíš... Amen, amen, pravím vám: Že já jsem dveřmi ovčince.

113 To znamená zpět k těm požehnáním. Jak se můžete najít v Kristu? Čím je On? Ovčincem. Často jsem o tom uvažoval. „Co? Jak On mohl být dveřmi, když byl člověkem?“ Tak tedy, tam ve východních zemích jsem shledal jednoho dne, když jsem pozoroval pastýře v noci, že vezme všechny ovce do ohrady, vhání je dveřmi. A potom, když je tam dostal, všechny je spočítá, aby zjistil, zdali je každá ovce v ohradě. Pak se uloží sám ve dveřích. Nic se nemůže dostat k ovčím, ani žádná ovce se nedostane přes něj ven. Tak je Ježíš dveřmi, vidíte, ovčince.

114 A jednou jsem jel v malém britském džípu a řekl jsem tomu chlapíkovi, řekl jsem: „To jsou...“ Pastýři šli dolů městem a píšťalka zapískala a každý dupl na brzdy. A já jsem si myslel: „Co se stalo?“ A byl to ovčák, který šel městem se svými ovci.

115 Nuže, tam na východě, to není tak jak tady. Oni rozloží všechno svoje zboží podél domu na tržišti. A jsou tam jablka a hrušky a všelijaké druhy ovoce a hroznů, pěkně narovnané, navršené na policích, odshora dolů. A každý prodavač tam stojí a snaží se vás získat, abyste si koupili jeho ovoce a ty všechny věci.

116 A teď, tento ovčák šel přímo hlavní ulicí. Řekl jsem: „Bratře, tam bude mela. Vstanu a budu to pozorovat.“

117 A bratr, který byl se mnou, řekl: „Budeš překvapen, bratře

Branhame. Pozoruj to.“ Všechno se zastavilo. Ovčák procházel, o nic se nestaral a každá ovce ho přesně následovala. Následovala ho! Když se zastavil a obrátil se, i ovce přímo za ním se zastavila, nejbližší ovce ho následovala, nejbližší ovce ho následovala, pěkně za ním a odbočila.

¹¹⁸ Ach, to je cesta, kudy kráčíme za Pastýřem. Přesně to. Jde přímo středem ulice, aby se dostal na druhý konec, a ovce ho následují jako pes. Ohlédnou se a podívají se na ty všechny dobroty, ale následují Pastýře. Ach, to mám rád, vidíte! Řekl jsem: „Ach, bratře, kdybych jen mluvil tou řečí, ihned bych kázal.“ Tak to máte. Ano, netočila se ani napravo ani nalevo, ale šla za pastýřem.

¹¹⁹ Právě to církev stále konala, následujíc Pastýře, Ducha svatého, který nás vede do života věčného, neobracejíc se, protože toto je velká kvetoucí církev, a má *tolik a tolik* lékařů a *tolik a tolik* toho; ale zůstávej přímo za Pastýřem. Kamkoli jde pastýř, tam ho ovce následují. „Moje ovce znají můj hlas a nebudou následovat cizince.“ To je pravda. Pastýř umí napodobit hlasy, a je mu známo vše ostatní, aby přiměl ovce, aby se chovaly správně.

¹²⁰ Potom, když jsme se dostali z města, stala se zvláštní věc. Viděl jsem tam pole a několik lidí, kteří leželi kolem. Měli osly a krávy, vepře a ovce, kozy a všechno to. A já jsem řekl: „Heleď, co je to tady za lidi?“

On řekl: „Pastýři.“

A já jsem řekl: „Pastýř hlídající osly?“

A on řekl: „Ano, pane.“

„Dobře,“ řekl jsem, „myslel jsem, že pastýř, znamená pastýř ovcí.“

¹²¹ On řekl: „Ne. *Pastýř* je ‚pasák, krmič dobytka.‘ A ve vaši zemi se jmenují ‚kovbojové,‘ a tak.“

Řekl jsem: „Ach, rozumím, pastýř je pasák.“

„Ano.“

„Hlídá stáda.“

¹²² „Jistě.“ On řekl: „Podivná věc se stává v noci, když... je to divné. Vy jste kazatelem a já bych vám něco rád řekl.“ Řekl: „Když nastane noc... je pravdou, že je všechny pase, vede a pomáhá jim a stará se o to, aby se za dne dobře napásla. Ale když přijde noc, všichni mezci a osli a velbloudi a co to všecko je, jsou ponecháni na poli. Ale ovce sežene dohromady a zavře je do ohrady.“

123 „Ach!“ řekl jsem: „Pane, udělej ze mne každopádně ovci!“ Vidíte? Protože když nastane noc, chtěl bych jít do ovčince. Vstoupit dveřmi, přijít dveřmi. Jan 17,7 zde, nebo, On řekl... nebo spíše 10,7. On řekl: „Já jsem dveře ovčince. Všichni, kolikž jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. Já jsem dveře. Skrze mne vešel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.“

124 „Tak tedy, pokládám před tuto církev, mezi filadelfským věkem a laodicejským věkem, otevřené dveře.“ Ach, rozumíte tomu? Máte to pod čepicí dobře a správně? Poslouchejte nyní, toto je dobré. Říkám vám, to je med ve skalách, je třeba jen vyplavit ty valouny zlata a nechat je zaskvít. „Já jsem dveřmi ovčince!“ Co je to za dveře, které byly nyní položeny?

125 Vraťme se v myšlenkách zpět a k onomu velkému misionářskému věku metodistů, který se rozlil po celé zemi s poselstvím posvěcení. Luther začal s ospravedlněním. Wesley přišel s poselstvím posvěcení. A na konci věku metodistů, ke konci, když se poselství ujalo a začalo se stávat velkou organizací. A když každá církev...

126 Teď poslouchejte, je to silné, ale já chci, aby mi někdo ukázal kdekoli, přes paběrky dějin. Každá církev, kterou Bůh kdy vzbudil, dala se cestou letnic bez jakékoliv organizace; a jakmile se organizovala, odumřela a nikdy nepovstala. Ach, členství pokračovalo, ale nikdy už nebylo probuzení. Lutherovo probuzení se už nikdy neopakovalo, ani metodistické probuzení už nenastalo. A právě tak probuzení letničních už nikdy nepovstane. Nikoliv, přáteli. Oni to organizovali, natož řekl Bůh ve věkách církve, že On „nenávidí tu věc“, učení Nikolaitů.

127 Nuže, pamatujte si, že nemluvíme proti nikomu. Dobří lidé jsou roztroušeni. Boží ovečky jsou na všech těchto místech. To je pravda. Skutečně. Metodisté, baptisté, cokoli jsou, jsou Božími lidmi, jestliže se znovu zrodí z Ducha svatého. Jsou Božími lidmi, ale organizace je ochromily. A nosili dopis od metodistů, baptistů a campbellitů atd., až se jim dopis opotřeboval přenášením z místa na místo.

128 Dobře, jak řekl Pán nyní, na konci toho období: „Já jsem dveřmi do ovčince.“ Tedy, jaké dveře ohledně Ježíše byly otevřeny mezi těmito dvěma věky? 1906, asi tehdy, když metodistický věk a Dwight Moody a ti další zmizeli ze scény, nastal průlom u lidí, kteří přijímali Ducha svatého, mluvili různými jazyky, tyto věci se vrátily opět do církve. To bylo tak asi v roce 1906, když se to stalo.

129 V pořádku, ale co se stalo potom? Když se to začalo uskutečňovat, víte, první věcí bylo, že organizovali nevalné Valné shromáždění, které je nyní nazváno Sbory Boží. Vidíte, vyšlo to z té přesahující církve. A co se stalo potom? On otevřel dveře, „otevřené dveře.“

130 Nuže, přečtěme si to, vystihněme slovo za slovem, tak, jak On to přináší. Vidíte, „Popatřete...“ Podívejme se:

... nikdo nezavře...

... postavil jsem před tebe otevřené dveře,...

131 Je to na druhé straně:

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí...

132 „Otevřené dveře.“ Co to bylo? Bylo to zjevení svrchovaného božství Ježíše Krista: že není druhou osobou trojice, ale že On sám je Bohem, který se stal tělem a dlel mezi námi. A zjevení...

133 Tak tedy, jestliže to postřehnete, během chvíle... čtěme ještě o kousek dále:

... zavřítí... máš ač nevelikou moc,... a nezapřels jména mého.

134 Je to nyní po prvé, co to jméno bylo vysloveno od onoho pomínuvšího věku, kdy se to jméno ztratilo, a Luther přišel se jménem, že je živý a byl *mrtev* (souhlasíte?), „Otec, Syn a Duch svatý.“ Zde opět přichází Ježíšovo jméno, mezi těmito dvěma věky, opět otevřené dveře. Nuže, to je zjevení, čím On byl, Božství, zjevení jeho Božství.

135 Tak tedy, právě toto On zjevil v tom nejprvnějším církevním věku. Nyní dávejte pozor. Když Jej Jan viděl, jak stojí uprostřed sedmi zlatých svícňů, On stál s rukama rozpjatýma. Byl tam první, druhý, třetí, čtvrtý, pátý, šestý, sedmý, se svýma rukama rozpjatýma v podobě kříže. On řekl: „Já jsem Alfa i Omega.“ Jinými slovy: „Já budu svrchovaný na počátku; Já budu svrchovaný na konci.“ Světlo povstává na východě a zapadá na západě. Byla to zasmušilá temná doba; ale „v čase večera bude světlo.“ Stejná moc evangelia, která se zvedla na jedné straně na východě, zazářila jinde, nyní na druhé straně na západě. „Alfa a Omega. Já jsem A a já jsem Z.“ V Jeho ruce! Chápete to?

136 Tak tedy, co učinil On v první kapitole Zjevení? On zjevil své

svrchované božství první církvi v Efezu. Souhlasí to? A teď, nyní dávejte pozor. Každé z těchto církví, které se zde vyskytovaly, On zjevil sebe ve svém božství pouze v oslavené podobě. Ale pro tuto poslední se stal Z, zpět k původnímu, k počátku. Vidíte, „první a poslední.“ První věk, nyní poslední věk. Neboť On řekl: „Já jsem První a Poslední.“ A...

¹³⁷ Ale vy říkáte: „Jak se to stalo? Který chlapík s tím přišel?“ To bylo zjevení! Mnozí z vás zde to přijali, protože jeho... Teď vám něco řeknu. Podívejte se! Celá jeho církev je postavena na božských zjeveních Její samého. Je to správné? Jestliže tomu nevěříte, obraťme se k Matoušovi 16,18. Uvidíte hned za minutku, že celé zjevení je postaveno na NĚM. Jeho celá církev je postavena na Jeho zjevení se. Tak tedy, začněme zde... Začněme, řekněme asi 14. veršem:

Pak oni řekli: Někteří říkají... Janem Křtitelem...

Otázkou bylo co Ježíš řekl na pobřeží v Cesarei Filipově a otázel se svých učedníků, řka: Kým mne praví býti lidé... mne Syna člověka?

(Třináctý verš a je to nyní 16,13):

A oni řekli,...

¹³⁸ Nyní dávejte pozor. Zde je první místo pro církev, kde se o tom Ježíš zmínil, a posledním místem je Zjevení.

A On... řekl: Někteří... Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, a jiní, aneb jedním z proroků.

Řekl jim (celé skupině): Vy pak kým mne býti pravíte?

I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. (Ach!)

A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův;... nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.

¹³⁹ Ach! „Ty jsi to nikdy nezískal v semináři. Nebylo žádné jiné cesty, abys to získal, Šimone, synu Janův. Jedinou cestou, jak jsi to získal, bylo duchovní zjevení, které ti bylo zjeveno z nebe, že já jsem On.“ Ježíš řekl: „Jestliže neuvěříte, že já jsem On, zemřete ve svých hříších. (To je naprosto správné.) Já jsem On!“

... I jáť pravím... tobě,... že jsi ty Petr,... a na tět skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí.

140 Co je to? Duchovní! Duchovní! Duchovní pravda! Slovo Páně.

141 Tedy, shledáváme, že v tomto velkém zjevení, které zde Bůh dal církvi v těchto posledních dnech, které Bůh seslal a kde se On zjevuje jakožto „dveře otevřené“ mezi dvěma věky. Nebylo tomu tak v laodicejském věku, ani tomu tak nebylo v *tomto* jiném věku (ve filadelfském věku), ale bylo to mezi nimi (v přesahování), protože... Dokážu to a o něco později tomu porozumíte, hleďte. Objasníme to tak, že nebudete moci odolat tomu, abyste to pochopili, pokud jen to budete chtít pochopit, vidíte. Dobře.

142 Tak tedy, Jeho zjevení je tam, kde On vybudoval svou církev. Kolik z vás ví, že je to pravda, nuže? On vybudoval svou církev na zjevení samého sebe. Dobře. Co řekl On? „Nikdo je nemůže zavřít!“

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené,...

143 Co jsou to „otevřené dveře“? Zjevení svrchovaného božství Ježíše Krista. Co řekl své první církvi, tehdy v *tom* minulém věku? On řekl: „Já jsem ten, který byl, který je a který přijde! Já jsem první a poslední! Já jsem Všemohoucí!“ On to řekl třikráte, učinil se *zde* božstvem této první církve; dříve než odešel ke svému poslednímu církevnímu věku, On řekl: „Postavil jsem před vás otevřené dveře.“ Jestliže chcete pochopit zjevení, je zde, kde On postaví svoji církev a jediný způsob, jak může vzít svou církev, je cesta nazpět ke zjevení, kým On je. Opravdu!

144 Podívejte se! Když Abraham uzavřel smlouvu, neboli když Bůh uzavřel smlouvu s Abrahamem, v onen den řekl: „Jak se to může stát, vždyť jsem starý? A mým jediným dědicem je tento damašský služebník, jež mám zde, Eliezer.“ Řekl: „Já jsem stár a Ty jsi mi slíbil dítě. Jak to učiníš? Jak se to stane?“

145 A pamatujte si, on usnul. Hluboký spánek naň upadl jako u každého člověka. Smrt. A potom zpozoroval, že před ním byla kouřící výheň. Každý hříšník zasluhuje, aby přišel do pekla. Zabil zvíře, jalovici, kozu a berana, a hrdličku a holuba. Hrdličku a holuba nerozpůlil. A potom toto malé bílé světlo šlo vpředu, a procházelo se sem a tam mezi těmito rozpůlenými kusy zvířat, a tak potvrdil smlouvu s Abrahamem.

146 A teď, v Japonsku, jestliže je zde náhodou mezi vámi osoba z Japonska, víte, jak uzavírají smlouvu v Japonsku? Oni na sebe navzájem házejí sůl. Vezmou špetku soli a posadí se. Rozmlouvají: „Uděláš *to-a-to*?“

„Ano, udělám *to-a-to*.“ Potom uzavřou smlouvu, vezmou něco soli a hodí to na sebe, protože sůl je ochranou, víte. Dobře. Hodí na sebe navzájem sůl. To je smlouva.

147 V Americe, jak my zde uzavíráme smlouvu, řekneme: „Dobře, uděláš jistou věc?“

„Já udělám jistou věc.“ A ihned si vzájemně potřesou rukama. „Plácnete si.“ To je smlouva.

148 Ale v Orientu uzavírali smlouvy tak, že něco napsali. A napsali smlouvu a zabili nějaké zvíře, v době Abrahamově. Rozřízli zvíře, napsali smlouvu a roztrhli ji. Jeden z nich si vzal jeden kus a druhý si vzal druhý kus. A potom přísahali, že „jejich těla budou jako to mrtvé zvíře, když zruší smlouvu.“ A nyní jediný způsob, jak může vůbec být tato dohoda... Nelze ji duplikovat. Když se to dá dohromady, musí to být přesně ta stejná věc.

149 Tak tedy, co Bůh ukázal Abrahamovi, co chtěl učinit? Že se ujme Abrahamova semene, skrze Izáka až k Ježíšovi. A On ho vzal na Golgatu a tam ho rozpoltil. Vzal Ducha a oddělil ho od těla. Vzbudil tělo a posadil je na pravici velebnosti na výsostech a Ducha svatého poslal zpět do církve. Toto je smlouva Boží, rozpoltit to. My jsme dostali Ducha, On dostal tělo. A když se to opět sejde, Duch, který byl v nás, se k Němu připojí jako nevěsta. Amen. Nemůže se k tomu přimísit žádná denominace. Ne, příteli. Je to čisté, ryzí narození z Ducha svatého. To je vše. To je smlouva.

150 Tak tedy, nyní shledáváme, že řekl: „Postavil jsem před tebe otevřené dveře“ a nestarám se o to, kolik lidských organizací z toho vzejde, nebo kolik denominací. Ani brány pekelné to nemohou zavřít. Jediná cesta, jak to přemoci, připojit se. A tím to hasne. Nemůžeš se však k tomu připojit, musíš se do toho narodit. Správně. Není nikoho, kdo by vůbec mohl zadržet to poselství o svrchovaném božství a křtu ve jménu Ježíše Krista. Brány pekelné nad ním nikdy neztvrdí.

151 Řeknete: „Jak víš, že to je správné?“ To přesně souhlasí se Slovem a nikdo jiný o tom nemůže nic říci. Přesně. Je to Slovo. Nikde není žádné místo, kde by kdokoli byl pokřtěn ve jménu „Otce, Syna a Ducha svatého.“

152 Velký svatý Pavel, efezský anděl, doporučil každé osobě, která nebyla pokřtěna, bez ohledu na to, jak jste byli pokřtěni, jestliže jste nebyli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista, on vás vybízí: „Pojďte a nechte se znovu pokřtít ve jménu Ježíše Krista.“ On řekl: „Kdyby přišel anděl z nebe a kázal vám mimo to, co jsme vám kázali, prokletý buď.“

153 Můžete tedy vidět, co anděl, který přijde v těchto posledních dnech, jaký druh poselství přinese, když přijde. My snad k němu navádíme. Ale říkám vám, až přijde, bude kázat křest ve jménu Ježíše Krista. Jestliže tomu nevěříte, přijďte zítra večer a já vám to ukážu z Písma. Určitě o tom bude kázat. A obřízka srdce, Božské zázraky a mocné skutky, právě tak, jak tomu bylo v období Letnic, to právě původní požehnání Letnic přijde přímo k tomu zbytečku, aby ho vzalo nahoru. Ta smlouva bude opravdu přesně taková, jako ta, která byla roztržena na začátku. Ach, já Jej miluji! Jsem tak rád, tak rád! Nedovedu to vyjádřit výstižněji. Jsem tak rád, že mohu říci, že jsem jedním z nich. Jsem tak rád. Jenom si přeji, aby tak bylo všem mým bratřím.

154 Přeji si jen, abych mohl přimět mé bratry a sestry, aby moji vzácní přátelé ve světě, mohli toto spatřit. Byl bych rád, kdyby to mohlo být dnes večer, Bůh to ví. Vychovávám chlapečka, Josefa, a malou Sáru a Rebeku a milou ženu, které nerad opouštím. Ale kdybych věděl, že moji bratři, lidé, které znám na tomto světě, že by toto přijali, uvěřili a byli naplněni Duchem svatým, byl bych hotov k tomu jít teď hned. To je přesně pravda, vidíte. Ach, kdybych jen mohl... A vy nemůžete... Jestliže mluvíte jemně, oni si myslí, že se snažíte to u nich prosadit. A zbývá tedy jediná věc, držet se Slova a přitlačit je ke zdi. To je přesně pravda. Držte se ho. Ach, jak Jej miluji!

155 Jeho zjevení se, Jeho nejvyšší božství, co On učinil? Nemohu se od toho jaksi odpoutat. Zjevil to v Efezské církvi. Je to tak? A to bylo tehdy, když poprvé zazářilo světlo, křesťanské světlo. Souhlasí to? Věk Ducha svatého se započal právě *zde* v Efezu.

156 A prorok řekl: „Přijde den, kdy nebude ani noc ani den, avšak v čase večera světlo přijde znovu.“ Chápete to? Ale vizte tento chmurný den, jak prochází tím vším tady. Zasmušilost (organizace a všechno); ale v posledních dnech, zde na konci, On postaví otevřené dveře. Ježíš pravil: „Já jsem ty dveře.“

157 Slyšeli jste Jej vůbec, když říkal: „Já jsem brána. Já jsem cesta, pravda a světlo?“ Vidíte? Slyšeli jste Jej, když řekl: „Těsná je brána

a úzká je cesta?“ Pozorovali jste, jak se *hláskuje* slovo úzký? Ú-z-k-ý, voda. Úzký, znamená „vodu,“ která se takto hláskuje. Ú-z-k-ý, vidíte. Úzký, „voda, to je cesta. A ta voda je branou a úzká je cesta.“ Čím je voda? Branou, dveřmi, vidíte? Aby se otevřela. „Ve jménu Pána Ježíše“, to je cesta, vodou. Těsná je brána, úzká je cesta, kterou... Ježíš... „Voda je branou, ve jménu Pána Ježíše, kterou se vstupuje.“

158 „Čiňte pokání každý z vás a buďte pokřtěni ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a přijmete, když se podíváte na Golgotu dar Ducha svatého, neboť toto zaslíbení platí pro vás a pro vaše děti.“ (Někdo z nich řekl: „Jen pro apoštoly.“) „Vám zajisté a dětem vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchkoli povolal by Pán Bůh váš.“ To znamená všichni. „Které Pán Bůh povolá.“ Zaslíbení platí pro každého, když přijdete stejnou cestou, která je vám předepsána. To je správné.

159 Neříkejte: „Dobře, já proklouznu touto cestou.“

160 Byl jeden člověk, který kdysi proklouzl, víte a dostal se jinou cestou. Věděli jste to? Četli jste o tom podobenství? Byl jeden člověk, který proklouzl a dostal se jinou cestou. Tak tedy, v Orientě, když byli u svatební večeře... řekneme si to ráno, u svatební večeře, jak se tam ten člověk dostal. Budeme se to snažit říci ráno. Chtěl jsem to nyní říci, ale nechme toho. Ráno, jak se ten člověk dostal na to místo od svatební večeře... nebo na svatební večeři.

161 Dobře. „Těsná je brána, úzká je cesta.“ Voda je branou, vstupem Pán Bůh.

162 „Já jsem postavil otevřené dveře. Já mám klíče. Já jsem jediný, kdo to může zjevit. Já mám klíče.“ Je to správné? „Nikdo nemůže přijít ke mně, jediné leč by jej přitáhl Otec můj a všechny, které mi Otec dal, přijdou ke mně.“ Žádný člověk nemůže být spasen, jen skrze Ježíše Krista. Ani skrze jakoukoli církev, jakoukoli organizaci, jakéhokoli biskupa, papeže, jen skrze Ježíše Krista. On má klíč. On jediný, kdo... Čí klíče? Davidovy, budoucí přicházející tisíciletí, kdy On bude sedět na trůnu Davidově. „Já mám klíče Davidovy. Já otevřu tyto dveře a nikdo je nemůže zavřít. Nikdo je nemůže otevřít, jen já a nikdo je nemůže zavřít přede mnou.“

163 Jak to tak může být? Jak může kdokoli vědět, že On je Kristus, dokud se On jemu nezjeví? Hledte, On zjevuje sebe. On má klíč. Může otevřít dveře nebo to nechat být. Chápete? „Já mám klíč ke dveřím. Já jsem dveře. Já jsem cesta. Já jsem pravda. Já jsem světlo.“ Ach! „Já

jsem Alfa. Já jsem Omega. Já jsem první a poslední. Já jsem Otec. Já jsem Syn. Já jsem Duch svatý. JÁ JSEM! Ne já jsem byl, nebo budu. JÁ JSEM TEN, KTERÝ JSEM, celek. JÁ JSEM, ne já jsem byl, nebo budu. JÁ JSEM, to znamená ‚živou přítomnost pro věčnost.‘ Chápete, JÁ JSEM! Vždy jsem byl, vždy budu. Já jsem, jako jsem vždy byl, a vždy budu.“ Vidíte, On je prostě JÁ JSEM!

164 On má Davidovy klíče ke království. Nikdo nemůže zavřít dveře. Sedmý verš to dokazuje. Dobře, On má klíče Davidovy. „Nikdo nemůže zavřít!“

165 Nyní se podívejme, rychle, jaká je další věc.

... nebo máš ač nevelikou moc,...

166 Ach! On řekl této malé skupince zde: „Ty máš nevelikou moc.“ Co to znamená? Právě jako někdo, kdo byl mrtev, kdo se otrásl, když ožil, když se opět vzpamatoval, když nabyl života. Ty jsi vyvázl z těch mrtvých učení a ze všeho. Započal jsi, přišel jsi trochu k životu, otrásl ses, jaksi probuzen. „Ty máš nevelikou sílu. Ale já jsem před tebe nyní postavil dveře.“ Jakmile se dostali z luteránství a papežství a ze všech jiných izmů a metodizmu a ze všeho, On řekl: „Já jsem před tebe postavil dveře. Nyní máš nevelikou sílu, co s tím uděláš? Jsou postaveny před tebe. Můžeš vejít nebo vyjít ven, vše, co chceš učinit. Dveře jsou postaveny před tebou. Máš nevelikou moc, když jsi právě ožil, právě začínáš.“

167 Tak tomu bylo s prvotní církví. Dejte pozor, na konci laodicejského období se to vrátilo opět ke skutkům. Nuže, jestliže budete dávat pozor, zdůrazňuji, že tato církev je mezi těmito dvěma. Když se dostanete do laodicejského věku nebo do laodicejského církevního věku: „Já znám tvé skutky,“ právě na konci laodicejského období. Co to bylo? „Tvoje skutky, a stolice satanova.“ Co bylo stolicí satanovou? Vidíte, vrátili se opět k denominaci.

168 Vy Sbory Boží a Letniční jednotáři a Boží církvi! Ach, nevidíte bratři, co jste učinili? Vrátili jste se zpět rovnou k věci, kterou Bůh nenávidí, zlomili jste bratrství. Podívejte se na Sbory Boží, někteří z nejlepších lidí na světě jsou ve Sborech Božích. Podívejte se na Sjednocenou letniční církev, tak skvělou, s jakou jste se kdy v životě setkali. Podívejte se na Církev Boží. A kvůli organizaci dělají mnoho povyku, a žalují a staví se vzájemně proti sobě, a nadávají si vzájemně „hnízdě luňákově“ a „krysí doupě.“ Proč, to je ostuda!

169 Jedna věc, kterou Bůh nemá rád, je „rozsévání nesvornosti mezi

bratřími.“ To je pravda. A ty organizace, právě ty rozsévají nesvornost mezi bratřími. Musíme se postavit v mezeře a musíme si říci: „Jsme bratři!“

Nejsme rozděleni. Jsme jedním tělem: Jedním v naději a nauce (v nauce Bible), jedním v lásce.

170 Mám rád tu starou píseň: *Vzhůru Boží bojovníci*. Ano, přáteli.

171 Koncem laodicejských bylo, že se opět vrátili ke skutkům, neboli letniční denominace se vrátily zpět k denominacím. Všimněte si 15. verše. Mám zde „verš 15. Zjevení 3.“ A podíváme se, zda to není správné. Zjevení 3 a... nebo podívejme se, zda jsem to napsal opravdu správně. Zjevení... Ach, ne, ne. Zmýlil jsem se, verš 15. Je to verš 15. téže kapitoly a ukazuje tutéž věc. Ano, aha.

Znám skutky tvé, že nejsi studený ani horký...

172 „Znám skutky tvé.“ Ukázali, že se vrátili se svou silou, že došli zpět k letničním denominacím. Verš 15. téže kapitoly. Dobře.

173 Mezi těmi dvěma obdobími nabyli trochu síly, mezi dvěma věky nikolaitské nauky. Tak tedy, když se zde utvořil tento luteránský, vrátil se k nikolaitům, k velkým arcibiskupům atd., potom přišel Wesley, a tito vytvořili arcibiskupa z Canterbury a všechny ty různé velké oltáře... v kostelích atd., v tom období. Potom se letniční opět vrátili k téže věci, všechny jejich velké denominace k nauce nikolaitů. Ale mezi těmito dvěma obdobími On otevřel dveře a dal církvi něco síly, aby se dosti zotavila, aby byla s to potrást hlavou, podívat se, kde se nachází, a chopit se zjevení. Popatřete, podívejte se, jak se chová někdo, kdo byl sražen k zemi, že začne potřásat hlavou a rozhlížet se kolem a potřásat hlavou.

174 Mimochodem zdálo se mi o tom včera v noci, Charlie. Myslel jsem, že jsem střílil veverka. Že jsem ji srazil z větve. A viděl jsem tam stařenu. Ach, jak se na mne zlobila! Chtěla mě dostat. A tato veverka měla malou bílou stužku kolem krku. A chudáček tam ležela, potřásla dvakrát, třikrát hlavou a dívala se na mne. A upalovala, co mohla, zase zpět do lesa.

175 Víte, ta stařena mohla znamenat církev. Že ano? Snažila se mě uhdit. Nějak jsem se dostal od ní pryč. A... ale ach, jenom trochu světla, ale právě dost, abych věděl... vím, že jsem šel po ulici a ona se mě snažila zabít. A já jsem obrátil svoji fordku tak rychle; vzadu jsem měl přívěsný vozík a celou tu věc jsem převrátil. A touto cestou jsem

upaloval, abych jí zabránil, aby mě dostala, chápete. Sotva jsem tomu unikl.

176 „Tak tedy, máš nevelikou moc, tak chcete využívat této moci, abyste opravdu obrátili tváře vůči těmto dvěma denominacím.“ Zpozorovali jste: „Ostríhal mého slova!“? Dejte nyní pozor na další verš:

... ač máš nevelikou moc a ostríhal jsi slova mého,...

177 „Ostríhal mého slova,“ tak nabyli síly. Tak nabyli zjevení. Ten, kdo se drželi Bible, když Luther vytiskl Bibli, a když to přišlo do věku Wesleye, atd., drželi se toho; a ostríhali Slovo a uzřeli zjevení Ježíše Krista, že to je Bůh učiněný tělem, mezi námi a křest vodou ve jménu Ježíše. Tedy se tam ocitli přímo v ní. Tak to je. Dostali potom Jeho jméno. Vidíte? A teď, je to zrovna tak jasné jak... jasnější, než když čtete noviny. Chápete? Jenom... a to nemůžete popřít, protože to je právě zde, protože to bylo znázorněno zde, v Bibli. A zde to právě je a my máme... To jsou dějiny. Právě tam započala letniční církev a dostala svoje jméno. Asi v roce 1908, 10, 12, tak nějak, začala upadat.

178 Tedy, dobře:

... a nezapřels mé jméno.

179 „Nezapřels jména mého.“ Tedy, mě se to líbí. Má nyní klíče k Davidovi. Může dodržet své Slovo a uvést vás do království. Jeho jméno bylo zjeveno. Odešli z církve, která měla „jméno, že je mrtvá,“ a nyní se dostali do církve, která má jméno, že obdržela život. Vidíte? Vyšla z mrtvého: „Otec, Syn a Duch svatý.“ Jména „Otce, Syna a Ducha svatého,“ to ani nemá smysl. Vidíte, toto bylo dáno ke zjevení. Jeho celá kniha je napsána na zjevení. To je právě to. On zjevuje sebe.

180 On tedy řekl: „Jděte křtít lidi ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“ Matouš 28,19. Tak tedy, kterého z těchto jmen budete užívat? A teď, většina trinitářů křtí ve „jméno Otce, ve jméno Syna, ve jméno Ducha svatého.“ To ani není podle Písma. Ano, zeptej se někoho, a uvidíš, že... Je to ve *jménu*, v jednotném čísle, nikoli *jménech*. JMÉNO! Jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Vidíte? Dobře. Otec není jménem. Syn není jménem. Duch svatý není jménem. Co to tedy je? Něco mrtvého! Nemá to jména. Ale v těchto mrtvých titulech...

181 Skrze život Kristův se to zjevuje. A Petr jistě musel mít... Stál

právě tam, s klíči nebeského království v ruce, a království je Duch svatý, které visely po jeho boku, klíče království. Jinými slovy: zjevení, protože Ježíš řekl. Ach, bratře, nechápeš to? Petr byl jediný, kdo byl požehnan zjevením pravdy. A tam tedy stál a slyšel Ježíše, jak říká: „Jděte tedy a učte všechny národy, křtíte je ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“

¹⁸² Petr se obrátil a řekl: „Pane, dostal jsem, pravda, tyto klíče zde. Dostal jsem zjevení, co to znamená, protože vím, že Otec není žádné jméno, Syn není žádné jméno a Duch svatý není žádné jméno, ale vím, co je to jméno.“

„Proto vás křtím ve jménu Pána Ježíše Krista.“ Amen. Aj! To je pravda.

¹⁸³ Tak tedy, je to právě tak, jako kdybyste četli nějakou milostnou povídku. A... To je poslední kniha Matoušova, poslední část Matoušova. Kdybyste vzali nějakou milostnou historii, některé z vás, dámy... vím, že to neděláte, jistě byste to neudělaly. Ne, ne. Vidíte? Ale kdybyste to udělaly, když jste byly hříšnicemi, víte, vzaly byste tu historii v... víte, když jste byly malými holčičkami, a vzaly by tu historku, kde bylo řečeno: „Jan a Marie žili potom šťastni.“ Ha! Kdo je Jan a kdo je Marie? Tak tedy, zbývá vám jenom jediná cesta, abyste se dozvěděly, kdo je Jan a kdo je Marie, to jest vrátit se k počátku knihy a přečíst si ji. Je to pravda?

¹⁸⁴ Nuže, potom tedy v poslední knize Matoušově, v posledním verši, řekl Ježíš: „Jděte tedy, učte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého, učte je zachovávat, co jsem jim přikázal.“ Tedy, jestliže Otec není jménem a Syn není jménem a Duch svatý není jménem, raději se vraťte na začátek knihy. Vidíte? A teď, jestliže se vrátíme na začátek knihy, k první kapitole Matouše, najdeme to tam.

¹⁸⁵ Jenom bych rád podal tuto malou ilustraci, kdyby zde snad byl někdo, kdo to nikdy neviděl. Pozorujte to. *Toto* je Otec, *toto* je Syn a *toto* je Duch svatý. A teď, dávejte dobrý pozor. Otec, Syn, Duch svatý. Právě toto řekl Ježíš u Matouše 28,19. Je to pravda? Otec, Syn a Duch svatý. Tak tedy, kdo je *toto*? Otec. Poslouchej, třído. Otec, Duch svatý, Syn. A teď, kdo je *toto*? Duch svatý. Kdo je *toto*? (Shromáždění říká: „Otec.“) Kdo je *toto*? (Shromáždění říká: „Syn.“) Syn. Tedy dobře. A teď, toto byl Otec, a cí? Ježíše Krista. Ježíše Krista. Je to správné?

¹⁸⁶ Tak tedy, Matouš, první kapitola, 28. verš, přečtěme si ho.

Vezměme si tedy nyní milostnou historii a podívejme se, co tu je psáno. Uvidíme, kdo byl ten člověk, který řekl: „Jděte, křtíte je ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“ Dobře. Tedy, první kapitola Matouše se začíná rodokmenem:

Kniha rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.

Abraham zplodil Izáka,... Izák zplodil Jákoba...

187 A tak dále a dále a dále, až když přijde 18. verš. A teď, hleďte, jdeme nyní až k 17. verši:

A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte, a od Davida až do zajetí Babylonského... rodů čtrnácte, a... od zajetí Babylonského až do Krista bylo rodů čtrnácte.

Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když... matka jeho Maria zasnoubena byla Josefovi,...

188 Čtete se mnou? Naslouchejte bedlivě:

Když... matka jeho Maria zasnoubena byla Josefovi, nalezena jest... prvé než se sešli, nalezena jest těhotná z Boha Otce.

189 Je to tak psáno? Nalezena těhotná, z koho? (Shromáždění říká: „Z Ducha svatého!“) Dobře, myslel jsem si, že někdo řekl, že *toto* byl jeho Otec. Tak tedy, jestliže Duch svatý je jednou osobou a Otec další osobou, pak měl dva otce. Co tedy? Pak byl nemanželským dítětem. „Ach,“ ty jsi řekl: „Oni jenom uklouzli a stala se tisková chyba.“ Dobře.

Ale Josef muž její, spravedlivý jsa, nechtěv ji v lehkost uvést, chtěl ji tajně propustiti.

Když pak on o tom přemýšloval, aj, anděl Páně ve snách ukázal se jemu, rka: Josefe, synu Davidův, neboj se přijmouti Marie, manželky své, nebo což v ní je počato...

(Shromáždění říká: „Z Ducha svatého jest.“ - vyd.)

190 „Ústy dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.“ Vidíte? Duch svatý byl jeho Otcem. Tak tedy, On řekl, že „Bůh“ byl jeho Otcem. A teď, jsou-li to dvě různé osoby, kdo z nich byl jeho Otcem? Vidíte, kde jste se to ocitli? Jenom jste uvázli ve vzduchu. Chápete? Tak tedy,

musíme říci, že Duch svatý je Bůh sám! Je to Duch svatý, který je Bohem. (Tedy, nyní máme dva, místo tři.) Dobře.

¹⁹¹ Dobře, verš 21:

... což v ní jest započato... (Kdo v ní toto počal? Duch svatý. Dobře.)

Porodit' pak syna, a nazúveš jméno jeho (jméno) JEŽÍŠ; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchu jejich.

Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědino bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího:

Aj, panna těhotná bude a porodí syna, a nazúveš jméno jeho Emmanuel,... kterěz se vykládá... S námi Bůh.

¹⁹² Jaké je Jeho jméno? Tak tedy, kdo jsou Jan a Marie, kteří potom šťastně žili? Jaké je jméno Otce, Syna a Duchu svatého? Když se Ježíš narodil na zemi, On byl Kristem, Pánem. Při jeho obřízce (po osmi dnech) mu jeho matka dala to jméno, a jeho otec mu dal jméno „Ježíš.“ Byl Ježíšem Kristem, Pánem Ježíšem Kristem.

¹⁹³ Byl Pánem! Když se narodil, byl Kristem, Pánem. A potom, když obdržel jméno „Ježíš,“ to jej učinilo Ježíšem Kristem, Pánem. Právě toto bylo zjeveno Petrovi. On věděl, kdo byl Jan a Marie, když řekl: „Jděte a křtěte ve jménu Otce, Syna a Duchu svatého.“ Tak to mohlo být zjeveno, protože Ježíš věděl, že Petr má dar zjevení, věděl to, protože mu to již bylo shora skrze Duchu zjeveno. A když Bůh vidí, že někdo může přijmout zjevení seshora, může důvěřovat tomu člověku a něco s ním učinit, když mu to je zjeveno, protože řekl, že „nikdo nemůže toto zjevit než jeho Otec.“ Bůh je jediný, kdo to může zjevit a On věděl, že Petr má spojení s Duchem. Tak tedy...

¹⁹⁴ Petr znal zjevení. A potom šel a řekl: „Čiňte pokání a budte pokřtěni ve jménu Ježíše Krista pro odpuštění hříchu.“

¹⁹⁵ Tak tedy, právě před několika dny Ježíš řekl Petrovi (v téže době, když mu řekl, kdo byl zjevením: „Na té skále vzdělám církev svou a mocnosti pekelné ji nepřemohou.“), „A já ti pravím, že ty jsi Petr a tobě dám klíče.“ Ach! „Klíče Království. Cokoli svážeš na zemi, to já svážu na nebi. Cokoli rozvážeš na zemi, já rozvážu na nebi.“

¹⁹⁶ Tehdy v den Letnic při uvedení církve, deset dní poté, když Ježíš řekl: „Jděte a křtěte ve jménu Otce, Syna a Duchu svatého,“ Petr

věděl skrze duchovní zjevení, že neexistuje něco takového jako jméno „Otce, Syna, Ducha svatého.“ Dobře, takto neuvažoval nikdo jiný, až do katolického věku. A každá osoba, která byla pokřtěna ve jménu „Otce, Syna a Ducha svatého,“ je skutečně pokřtěna v katolické víře, (to je pravda), nikoli křesťanským křtem (to nikdy nebylo v tom ostatku).

197 Tak tedy, v den Letnic byli všichni naplněni Duchem svatým, mluvili různými jazyky a jednali, jako by byli opilí. A byli opilí, byli opilí novým vínem. Novým vínem, které přichází z nebe, z nebeského Kanaánu. A když všichni křičeli a jásali a chovali se, jako by byli opilí atd., Petr stál uprostřed nich a řekl jim, že „nejsou opilí, ale že jsou... právě toto prorok kdysi řekl, že se stane: ‚On vyleje svého Ducha.‘“

198 A tu řekli: „Mužové a bratří, co máme dělat? Mužové a bratří, co máme dělat?“ To je otázka. „Jak to máme dostat? Kdo má klíče?“

199 „Pojď sem, Šimone. Ty máš klíče, vytáhni je od svého boku. Co řekneš? A teď, nezapomeňte, že Ježíš Kristus řekl: ‚Cokoli svážeš na zemi, svážu já na nebi. Cokoli rozvážeš na zemi, já rozvážu na nebi.‘ Jestliže je Bohem, musí dodržet své Slovo.“

200 A teď, vy katoličtí kněží, dokažte mi, jak „odpouštíte hřích.“ Jeden katolický kněz mi kdysi řekl: „Což neřekl Ježíš: ‚Komukoli hříchy odpustíte, těm jsou odpuštěny?‘“

Řekl jsem: „On to řekl.“

„Komukoli hříchy zadržíte, zadrženy jsou?“

„Ano.“

201 „Tedy komukoli odpustíš, odpuštěny jsou; komukoli je neodpustíš, nejsou odpuštěny.“

202 Řekl jsem: „Přesně toto řekl.“

203 Řekl: „Nedal potom Kristus své církvi, kteroužto jsme my, moc odpouštět na zemi hříchů?“

204 „On to jistě řekl.“ Řekl jsem: „Tak tedy, jestliže jim odpustíte stejně, jako oni jim odpustili, půjdu s vámi.“ Ano. Řekl jsem: „Jak by jim odpouštěli? Cožpak řekli: ‚Jděte a zúčastněte se devítidenní pobožnosti nebo něco takového,‘ nebo tak, jak činíte?“

205 Nikoliv. Petr řekl: „Čiňte pokání!“ Amen. Zde je klíč: „Čiňte pokání, jeden každý z vás, a buďte pokřtěni ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a potom přijmete dar Ducha svatého.“ Klíč

„cvakl“ na zemi a „cvakl“ na nebi. To je to.

206 A proto, když se Pavel setkal s těmi, kteří byli již pokřtěni tím stejným mužem, který pokřtil Ježíše, řekl jim: „Přijali jste Ducha svatého, poté, co jste uvěřili?“

207 Oni řekli: „Nevíme, zda je nějaký Duch svatý.“

208 Řekl jim: „Na co tedy...“ Vezměte řecké slovo, které říká: „Na co tedy pokřtěni jste?“

209 Řekli: „Křtem Janovým.“

210 Řekl: „To již nebude mít účinku. Nebe je uzavřeno. Musíte přijít a být pokřtěni ve jméno Ježíše Krista.“

211 Tedy, oni to uslyšeli. Byli znovu křtěni ve jméně Ježíše Krista. A když to učinili, vzkládal na ně ruce Pavel; sestoupil na ně Duch svatý a mluvili jazyky a prorokovali.

212 Ach bratře, to je zpět k počátku. To je přesně. To jsou ty „otevřené dveře,“ které byly postaveny právě tady. Zeměpisně to je správné. Večerní světlo a každé písmo v Bibli, vede přímo k tomu.

213 Mohli bychom zde stát celé hodiny, a zbývá nám pouhých patnáct minut, a vyslovit asi třicet pět poznámek. Učiníme to ráno, jestliže to nestihneme dnes večer. Dobře.

214 A teď, dobře:

... a žádnýť jich nezavře... Nebo máš až nevelikou moc, a ostríhal jsi slova mého... (dobře),... a nezapřels jména mého.

215 Tam jsme to tedy vystihli! „Nezapřels jména mého.“ Jméno bylo zjeveno, odpadlo od staré mrtvé Sardské denominace, a přišlo do živoucí církve.

216 Tak tedy, vezměte si tedy 9. verš. A teď, budeme nyní dávat pozor, přicházíme do něčeho, co je velmi nebezpečné:

Aj, dávámť z zběři satanovy, ty, kteříž se praví býti Židé a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem já tě miloval.

217 To by pohltilo celou noc. Dávejte pozor! Čím jsou nyní? Ti, k nimž On mluvil, kteří po celé té době našli jeho jméno a přišli skrze

„otevřené dveře“ Ježíše Krista (dostali Slovo života a byli naplněni Duchem svatým), a nyní řekl: „Jsou mezi vámi ti, kteří jsou ze synagogy satanovy.“

²¹⁸ A teď, můj bratře, kdyby ses chtěl vrátit do Pergamu, ve Zjevení 2,13, jen minutku, a dovol, abych ti zde ukázal, co to skutečně je - ta denominace.

Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova...

²¹⁹ Tu to máte. To laodicejské, nebo myslím, že to období nikolaitské církve, kde se stali denominací. A pozor, aby ukázali, že jsou církví, synagogou, církví, denominační církví. Ach, bratře! „Synagogou satanovou.“ Tedy denominační skutky jsou z ďábla! Nikoli křesťanské, pamatujte na to, jsou křesťany, ale stali se denominací. Dobře.

²²⁰ Tak tedy, všimli jste si, že řekl: „Máte mezi sebou takové, kteří říkají, že jsou Židé,‘ ale které jste shledali být lháři.“

²²¹ Tak tedy, pamatujte si, ten velký anděl... Tedy, s kým mluví? S touto poslední církví, s těmito otevřenými dveřmi mezi oběma církvemi.

²²² A teď, první církevní věk byl poučen, a kým? Pavlem. Tak tedy, pojďme k Římanům 2,29 a podívejme se, čím je Žid, abyste si byli jisti, že to není moje vlastní myšlenka o tom. K Římanům, kapitola 2 a verš 29, k Římanům. Dobře, zde to je:

Ale ten jest Žid, kterýž vnitř jest Židem, obřezání maje srdečné... v duchu, a ne podlé litery; jehož chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

²²³ Čím je - čím je Žid? Duchem svatým naplněný křesťan! „Vím, že vy se nacházíte po věku posvěcení, o kterém bylo řečeno, že ‚obdrželi dar Duchu svatého,‘ ale to řekl On. Nikoliv já.“ Oni řekli, že mají Duchu svatého bez těchto následujících znamení, ale On řekl: „Oni jsou lháři.“

„Tato znamení budou následovat ty, kdo věří.“ On nemůže lhát. Ach, bratře! To tě zaslepuje stále a stále. Chápeš? Ach!

Já... Aj, dávámť z zběři satanovy ty, kteříž se pravi býti Židy

(„Kteří říkají, že jsou ‚Duchem naplnění křesťané,‘ říkají... synagoga, organizace. Způsobím, že ti, kdo říkají, že mají Duchu svatého skrze

organizaci... Nedostali ještě zjevení!“ Chápete? Dobře)

... Řeknu... ty, kteříž se praví býti Židy (nebo křesťany) a nejsou, ale klamají; aj způsobím to, žeť... přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem já tě miloval.

224 Právě zde se mi něco do toho prolíná z ranního poselství. To je bláznivá panna. Můžete to vidět? Kdy to je? Na konci období. Ach, tehdy, když odešli. Zde je... chápete? Jsou ospravedlnění vírou, posvěcení. Ospravedlnění skrze Lutherovo poselství, posvěcení *zde*, ale postrádají „otevřené dveře.“ Chápete to? Ospravedlnění Lutherovým poselstvím, posvěcení věkem Wesleyovým.

225 Mnoho z těch vzácných nazarénů, svátostních poutníků, wesleyovců, metodistů atd., ti všichni vedou dobrý, čistý život, posvěcení, a myslí si, že dostali Ducha svatého, a uslyší-li někoho mluvit jazyky nebo něco takového, budou se mu smát, dělat si z něho žerty a řeknou: „To je z ďábla.“ Bratře, zpečetils svou záhubu, když jsi tak učinil. Rouhal ses Duchu svatému, což je neodpustitelné.

226 Dobře, vy říkáte: „My patříme k První církvi.“ Nestarám se o to, ke kolika církvím patříš. To nemá nic společného se Slovem Božím, které „neubírá ani nepřidává.“ To je pravda, „synagoga satanova!“

227 Doufám, že vás neurážím. Nerad takto mluvím, ale něco uvnitř mě nabádá k tomu, abych to dělal. Nevím, proč to činím. Víte, že to dělám nerad. Pouze se cítím hrozně, když to říkám. Ale přesto to musím říci. Něco je ve mně, co se mne snaží přimět učinit to. Já jsem vždycky nerad, když mám rýpat do žen. Pociťuji to... Žena může plakat, a já se toho zkrátka hrozím. Nerad rýpu do žen, ale je ve mně něco, co mě vede k tomu, abych to učinil. Vidíte, nestoudná žena (ach!), prostě to nemohu vystát. Protože v mém nitru je něco takového, co mě nutí k tomu, abych to učinil, Duch svatý.

228 A dívám se tedy do Slova a myslím si: „Pane, jestliže se mýlím, ukaž mi to. Nenech mne něco takového činit, jenom proto, abych to učinil. Lidé nebudou... nebudou... Miluji lidi, víš, že je miluji. Kéž bych nikoho neurazil. Bože, Ty víš, že bych to nechtěl učinit.“

229 Ale Duch svatý se vznáší a říká mi: „Stůj ve Slovu! Zůstaň tam! Zůstaň právě tam u toho Slova!“

230 A říkám: „Ano, Pane. Jestliže to... Ty jsi mým nejlepším přítelem. Ty jsi jediný, koho já... Ty jsi můj skutečný přítel, jediný, kdo

se odhodlá ku pomoci, až tento život uvadne, tedy budu stát s Tebou, Pane.“

231 Zde přicházím. Nemíním někoho urážet. Prosím nemějte mi za zlé, když rýpu do těch organizací a různých věcí. Už dávno před tím, než jsem o tom cokoliv věděl, po celý svůj život jsem do toho rýpal. Nikdy jsem tomu nevěřil. Z toho důvodu jsem se k tomu nikdy nepřipojil. Dobře. Děkuji Bohu za to, že mě od toho zdržoval.

Aj, dávámť z zběři satanovy... (ty, kteří říkají, že jsou naplnění Duchem), a nejsou, ale... klamají... Aj, způsobím to, že přijdou a budou... se klaněti před nohama tvýma...

232 Nepamatujete se na spící pannu, když vstala? Nuže, rozpomeňte se, jak byla oslovena? Deset z nich vyšlo, aby potkaly ženicha. Je to pravda? Pět jich bylo moudrých, mělo olej ve svých lampách. Kdo z vás ví, co znamená v Bibli olej? Duch. Tak tedy, nikdo nemůže říci: „Ty nejsi posvěcen a já nejsem...“ Ony byly všechny posvěceny, každá z nich. Všechny byly posvěceny, ale pět z nich bylo natolik moudrých, (že měly moudrost zjevení) aby dosáhly dveří, chápete, aby byly naplněny Duchem. Měly olej ve svých lampách a ty druhé neměly žádný olej. A když procitly, tedy, přišly k nim a řekly: „Ach! Ach! Dejte mi něco ze svého oleje Ducha svatého. Dejte mi něco!“ Ano.

233 „Lituji, sestro, mám právě dost jen pro sebe. Určitě nemám žádný navíc.“

234 Tak, a zatím co... On řekl: „Jděte a promodlete se.“ A když odešly, aby to získaly, přišel ženich a vešly s ním na svatební večeři, a ony byly ponechány venku, kde zakusí období soužení. Dejte pozor, ještě maličko, po několika verších a uvidíte, že půjdou do období soužení.

235 Tak tedy, spící... Budeme o tom pojednávat ráno. Ano, myslím, že to bude poněkud lepší, když počkáme, protože se blížíme k době, kdy by bylo vhodné skončit.

236 Nyní vizme:

Aj, já... A oni shledali, že ti jsou lháři, že nemají Ducha svatého.

237 Jenom ještě jednu maličkost, prosím, zatímco jsme zde všichni spolu. Jidáš Iškariotský, jak jsem řekl včera večer, byl synem zatracení. Bible říká, že se „narodil synem zatracení.“ Tedy, když on... A Ježíš

Kristus byl zrozen jako Syn Boží. Tedy Bůh žil v Kristu. Je to pravda? Satan žil v Jidášovi. Jestliže On byl Synem Božím, narozeným Synem Božím, vtěleným Synem Božím, pak satan (Jidáš) byl zrozen jako syn zatracení. On byl vtěleným synem zatracení, satanem, ďáblem.

²³⁸ A teď, jestliže to pozorujete, on se přidal k Ježíšovi a stal se jedním z nich. Chápete? Tak tedy, důvodem, proč to učinil, proč byl sveden, bylo, aby se mohl dostat toho času do církve. Tak tedy, Ježíš řekl: „O synagoze satanově.“ Ach, Bože! Uhodilo to? Oni jsou zběří satanovou. To je Jidáš, který předstírá, že je křesťanem.

²³⁹ Co bylo pro Jidáše hlavní věcí? Byly to peníze. Největší vliv v mnoha záležitostech dnes mají peníze. Podívejte se na Sbory Boží, které zde vystavily budovu za šest milionů dolarů a kteří učí, že „Pán brzy přijde.“

„Ach, bomby leží v hangárech, aby nás smetly,“ a staví budovu za šest milionů dolarů. Ach. Nuže, bohatí a nemají... Probereme to zítra večer, bude-li vůle Páně.

²⁴⁰ Tak tedy, podívejte se na toto. Ach, podívejte se, jak jsou církve velké. Ty velké organizace dávají dohromady svoje peníze, a... Ach! Stávají se z nich multimiliardáři. Dokonce mají finanční prostředky, že mají společnosti, které půjčují peníze i věci církve. Bratře, to nezní právě apoštolsky.

²⁴¹ Petr řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale což mám...“ Dejte mi toto a vezměte si všechny svoje peníze. „Stříbra ani zlata nemám, ale což mám, to tobě dám: ve jménu Ježíše Krista...“ To je, co měl on, zjevení toho. „Dávám tobě: Ve jménu Ježíše Krista, povstaň a chod.“

²⁴² Dobře, nyní zde shledáváme, že byli „synagogou satanovou.“ Tak tedy, jak jí mohli být? A teď, Jidáš, když přišel... tedy, podívejte se! Právě v té době, kdy Ježíš přišel na scénu, Jidáš přišel na scénu. Pozorujete to? A právě když Ježíš odcházel ze scény, odešel ze scény i Jidáš. Právě asi v té době, když Duch svatý přichází opět na scénu, Jidáš přichází zpátky na scénu: duch antikristův, aby jednal také v dětech neposlušnosti; neuvažující podle Bible, ale podle denominace. Chápete? A oni se učinili synagogou! A Ježíš zde řekl, že „jsou synagoga satanova.“ Kde? To tkví hluboko v *tomto* věku. Jak to začalo? Organizací. Totéž to způsobilo *zde*. „Synagoga satanova.“ Chápete?

²⁴³ „Synagoga satanova.“ On řekl: „Kteří říkají, že jsou naplněni Duchem.“ Nuže, jak to mohli říci?

244 Jidáš, když byl zde na zemi, se setkal s Ježíšem, vyznal, že věří v Ježíše a stal se pokladníkem, nosil všechny peníze. Je to pravda? Všichni to víme. Tak tedy, jestliže věřil v Ježíše Krista, pak přijal (falešné) ospravedlnění. Souhlasí to? K Římanům 5,1: „Ospravedlnění jsou z víry.“ Dobře.

245 A teď, nyní jiná věc, u sv. Jana 17,17 je Ježíš posvětil skrze pravdu, řekl: „Slovo tvé pravda jest“, a On byl Slovem.

246 A dal jim moc nad nečistými duchy, aby vyšli a konali uzdravovací pobožnosti a vymítali ďábly a konali všechny druhy zázraků. A když se vrátili, Jidáš s nimi... Nyní dávejte pozor, nazaréne a wesleyovský, metodisto! Radovali se a byli nesmírně rádi a velebili Boha, protože jim ďablové byli poddáni. A Ježíš řekl: „Avšak z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v Knize Života.“

247 A pamatujte si, že Jidáš byl jedním z nich! Vidíte, mohl podvést církev až do tohoto místa. Působil správně v jejich řadách, ale když nastaly Letnice, ukázal svou pravou barvu. To je právě to, co učinil u prvotní, v metodistické církvi, a co činil v luteránské církvi, a co dělal v nazarejské církvi, a v církvích Božích a těch ostatních. Dospěl až k posvěcení. Když však nastal křest Duchem svatým, aby mluvili jazyky a činili znamení a divy, to zavrhli.

248 Půjdou s vámi cestou Božského uzdravení. Jistě, Jidáš to také činil. Vidíte? Ale když... je zde v hojnosti zastoupeno božské uzdravení, bratr se na dvě hodiny postaví a řekne: „Vaše úroda shoří, jestliže jim nedáte padesát dolarů za noc, jeden každý.“ A celé to nesmyslné povídání, to je ďábel. Jistě je to tak. Věřím v Boží uzdravování celým svým srdcem. Ale tento nesmysl je od ďábla, absolutně je od ďábla. Nezáleží na tom, co jsi schopen učinit, nebo ještě více. Jidáš také vymítal zlé duchy.

249 Ježíš řekl: „Mnozíť mi dějí v onen den: ‚Pane, Pane, zdaliž jsme ve tvém jménu ďáblů nevymítali a ve tvém jménu divů mnohých nečinili?‘“

250 On řekl: „Pokud jste to činili, já o tom nic nevím. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. Neznal jsem vás.“ Jistě.

251 Ach, bratře, „těsná je brána a úzká je cesta, a pouze málo jich ji najde.“ Mluvíme o těchto, jichž je „málo,“ protože jsme v posledním věku, kde nás bude jen několik. Přijměte to, prosím, moji bratři.

252 Nemyslete si, že stojím zde... Chtěl bych spíše, kdybych to byl já... Co se mne týče, mohl bych učinit kompromis se sebou samým a říci: „Zvolte si Sbory Boží nebo nějaké hnutí. Jen se připojme k nim a pokračujme s nimi.“ Ale, ach, bratře, běda mi, jestliže bych to učinil! Běda mi! Víím to dobře. Bůh by mě poslal do pekla, kdybych učinil něco takového. Ano, příteli. Jestliže mám zpečetit mé svědectví svým životem, budu je muset zpečetit, a tím to hasne. Protože něco ve mně je. Nemohu to udělat za nic na světě.

253 Víím, že to je pravda, a musím stát v pravdě, a Bible to dotvrzuje. Organizace je proti mně, ale Bible říká, že to je správné. „Nechť je slovo každého člověka lží, a Jeho pravdou.“ To je pravda, to je to, jen v tom stát.

... aj, dávámť... z zběři satanovy... (Dobře.) ... že přijdou a... poznajíť, že... jsem já tě miloval.

A poněvadž jsi ostríhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostríhati budu od hodiny pokušení,...

254 Nyní dávejte pozor. Aby se ukázalo, že toto není metodistický věk, o němž mluvím, je to přesahování. Podívejte se! Jste ochotní naslouchat? Každý? Poslouchejte pozorně:

A poněvadž jsi ostríhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostríhati budu (ten malý zbytek) od hodiny pokušení, kteráž...

255 Církev spěje k místu, kde bude nucena vstoupit do této organizace, nebo být... budeš se muset podrobit, bratře. A tím to hasne. Buď budeš organizován a přijmeš znamení šelmy; nebo přijmeš... Buďto hodláš to organizovat a jít s denominací (která se ve skutečnosti stane znamením šelmy), protože to je bojkot. Vidíte?

... kteráž přijíti má na... celý svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

Aj, přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevezl koruny tvé.

256 Tak tedy, toto velké „pokušení,“ hodina pokušení, která má přijít, aby byla zkušena celá země, vchází do soužení. Uvidíme to za pár minut. Vchází to do soužení, a soužení nepřišlo za dnů Wesleyových. Tedy v jakém jsme období? Před čím jsou tyto „dveře“ postaveny? Je to mezi Wesleyem, a kam církev nyní směřuje a už se nachází, k Laodicejskému věku. Ale na tomto malém místě, *během* posledních pětatřiceti, čtyřiceti let, byly postaveny přímo před lidi

„otevřené dveře,“ aby vešli dovnitř, a Bůh si vezme zbytek a zapečetí jej. A tito půjdou do této vlašné, a prostě je vyplivne ven ze svých úst. Dílo bude zkráceno, církve se vznese nahoru a antikrist přijde ke zkáze. Je to prostě dokonalé, zapadá to do celé Bible, všude. Dobře, nu.

257 A zde se objevuje také bláznivá panna. To dokazuje, že poslední věk církve směřuje k první části Letnic, poněvadž jdou k velkému soužení, které přijde v... které nepřišlo v období Wesleye.

258 Jedenáctý verš, dobře, „koruna Života.“ 11. verš pravil:

Aj, přijduť brzy:...

(Co? Brzy po tomto, vidíte.)

Aj,... drž se toho, co máš (drž to), aby žádný nevzal koruny tvé.

259 Co je to „koruna“? Co je to „koruna“? Je to... *Koruna* značí, že „máš panství.“ Jsi králem, jestliže jsi korunován. Vidíte? A my jsme synové Boží, jestliže jsme korunováni věčným životem a naším panstvím je země. „A učinil nás krále a kněží Bohu.“ Je to správné. Zde to máte.

260 A tam v Novém Jeruzalémě, jak tam králové země dokonce přinášejí svou slávu. Ach, je to podivuhodné! Jestliže to chcete tak brát. Vidíte, zrovna jako, září jako hvězdy, koruny. A Daniel 12,3 podává velkolepý popis toho, kdybyste si to chtěli zapsat. Možná, že budeme mít čas, jen několik minut, abychom to pochopili. Nuže, tedy Daniel, co říká zde, ve 12. kapitole. Dobře. Začneme tedy u 12. kapitoly:

Toho času postaví se Michal (Vidíte, ach, přece víte, kdo to je!) ... kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého: a bude čas ssoužení (Co je to? Ihned potom. Soužení!), jakéhož nebylo, jakž jest národ až do toho času: toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.

Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni ku životu věčnému (koruně), druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné.

Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy; a kteříž k spravedlnosti přivozují

mnohé, jako hvězdy na věčné věky.

261 Ach, bratře, tam je tvoje „koruna,“ ta slavná koruna života věčného! Koruna života věčného.

262 Dvanáctý verš, rychle, než... a potom, myslím, se rozejdeme.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého,...

263 A teď, rychle to probereme, protože jsem už o pět minut přes čas. Ale můžete ráno spát trochu déle, že ano? Mami, nech ho spát. Vy se vzbudíte včas, ale tatínek se nedá vzbudit tak snadno. Ale ať si spí trochu déle. Vyklouzne opravdu snadno, a udělá si kávu, nebo co chce, a bude mít dobrou náladu.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého,...

264 Ach, proberme to slovo za slovem asi minutku. Budete mít trpělivost se mnou tak dlouho? Víím, že je horko a vy to rovněž pociťujete. Ale podívejme se na to:

... Učiním ho... Kdo zvítězí, učiním ho sloupem v chrámě Boha svého,...

265 „Sloupem.“ *Sloupem* nebo „základem.“ Základem v domě, neboli v domě Božím. „*Chrám* mého Boha,“ neboli „*dům*“ mého Boha.“ To je pilíř, základ. To jsou ti, kteří se chopili Slova, které slyšeli (ve verši 8), a vrátili se k základu.

266 A teď, vezměme si k Efezským 2,19, v církvi Efezské. Vííte, že se musíme vrátit k Efezu, to byl ten počátek. Je to správné? Dobře, vraťme se do Efezu, kde byl Pavel, kde byla církev, kterou ustanovil. A nyní se podívejme, kde jsme my. Dobře, církev v Efezu. Vraťme se nyní a podívejme se, jaký byl tehdy základ a co řekl Pavel o základu, tehdy v prvním církevním věku. Nyní mluví k Efezským:

Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Božích;

Vzdělaní na základ

(luteránů, baptistů... Nyní počkejte, spletl jsem se, že?)

vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus,...

267 Všechno vešlo dveřmi, Ježíšem! „A kdo zvítězí, učiním ho sloupem v chrámě Boha svého.“ Jinými slovy, část základu. „Co mu dám? Vložím do jeho nitra učení apoštolů a proroků od začátku a dám mu zjevení.“ A co říkali o Něm proroci? On je Rádce, Kníže pokoje, Rek udatný, Bůh silný, Otec věčnosti. To říkali proroci, apoštolové. „A kdo zvítězí nad veškerou zběří satanovou, udrží se na svobodě a bude pohlížet přímo k bráně, učiním jej sloupem, vložím jej zpět k základu Slova svého v domě svého Boha.“ Ach! „Učiním ho sloupem v základu, kde zůstávají přímo v Slově.“ Amen. Mám to rád, bratře, je to dobré. Mohu působit legračně, ale cítím se dobře. V pořádku.

Kdo zvítězí... učiním ho sloupem v chrámě Boha svého a nevyjde již více ven...

(Co je to? Jestliže bude sloupem, nevyjde již více ven. On je nevěstou! To je pravda.)

268 Jak to bylo v Efezském věku, jak je Pavel učil ve Skutcích... Tak tedy, počkejte minutku. Jestliže máš být sloupem... Mám zde jiný výňatek z Písma, který vám chci předložit, dříve než se dostaneme k nevěstě. A teď, jestliže chcete být sloupem, vracíte se do Efezu, vracíte se do věku, ve kterém byl Pavel. A Pavel, anděl efezský, což bylo na počátku církve, v základu, učil je, že „kdyby byli pokřtěni nějak jinak mimo jméno ‚Ježíše Krista,‘ museli by být pokřtěni znovu.“ To je pravda. SkutkyAp.5,19, nebo spíše 19,5. V Epištole ke Galatským 1,8 řekl, „kdyby je anděl učil cokoli jiného, ať je proklet.“

269 Oni tedy rovněž byli nevěstou, která byla v chrámě. Tak tedy, vezměme si Zjevení 7. kapitolu, podívejme se, zda byli nevěstou, 7. kapitola Zjevení.

270 A teď, bych... Zde jsme rozmlouvali o zbytku Izraele těch 144 000 atd., ale přejděme to jen o kousek, až ke 12. verši. Zde je letniční shromáždění! Toto jsou lidé, kteří... ach... vidíte... Dobře, začneme zde u 9. verše, protože to první se vztahuje na Izrael a zde jich bylo 144 000 znamenanych, k tomu se dostaneme zítra.

Potom pohleděl jsem, a aj zástup veliký, kteréhož by žádný přecísti nemohl,...

271 Tak tedy, pamatujte si, od 4. do 8. je Izrael, což byli eunuchové, strážci chrámu. Vidíte, probereme to ráno, jestliže Bůh dovolí. A teď, vidíte, všech dvanáct pokolení, z pokolení Judy zapečetil dvanácte tisíců; z pokolení Rubena dvanácte tisíců zapečetěných; z Gádova pokolení dvanácte tisíců zapečetěných; a Lévi a Zabulun a Benjamin,

dvanácte. A kolik máme pokolení Izraele? (Shromáždění odpovídá: „Dvanáct.“) Nuže, kolik je dvanáctkrát dvanáct? 144 000. A všichni byli dětmi Izraele. Jan je znal, každého znal. Byl Židem.

Potom... a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přečísti nemohl (zde přicházejí pohané), ze všech národů... a pokolení... jazyků, ani stojí před trůnem... a před obličejem Beránka, oblečení jsou v bílé roucho, a palmy v rukou jejich;

272 To byli ti ubozí tvorové, kteří zemřeli a lvi je pozřeli a všechno jiné, pro evangelium Ducha svatého, které je potřísněno krví. Tisíckrát tisíců malých dětí, jejichž hlavičky byly roztlučeny v ulicích a všechno jiné, zde stojí! Oblečení v bílá roucha a s palmami v rukou. Ach!

A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.

... Spasení jest od Boha našeho, sedícího na trůnu a od Beránka.

A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat... i padli... i padli před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu.

273 Poslyšte, zvažte, jestli toto není letniční shromáždění:

Řkouce, Amen. Požehnání,... a sláva,... a moudrost,... a díky činění,... a čest,... a moc,... i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.

(Nuže! Neznělo to, jako kdyby tam měli táborové shromáždění?)

... ke mně jeden z těch starců,... a řekl mi: Kdo jsou tito oblečení v bílé roucho? A odkud přišli?

(„Nuže, jestliže jsi Žid, znal jsi všech dvanáct pokolení. A teď, kdo jsou tito? Mají bílá roucha, odkud přišli? Nebylo to pokolení Benjaminovo a ti ostatní; kdo jsou tito?“)

274 A Jan byl...

... I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. („Ocitl jsem se v koncích!“ Vidíte?) I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého ssoužení a umyli roucha svá a zbílili je ve krvi Beránkově.

Protož jsou před trůnem Božím (uvnitř domu),

a slouží Jemu dnem i nocí ve chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastěňovati je bude.

(Vypadalo to, jako když přišli poněkud hladoví, že?)

Nebudouť lačněti více (Sláva!), ani žízni více, a nebude bítí na ně slunce, ani žádné horko.

Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a... a dovedeť je k... studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu... s očí jejich.

(Tu je On, tu je nevěsta. Ach! Jak nádherné! Nevěsta!)

²⁷⁵ Podívejme se, co zde On nyní řekl, abychom si byli jisti, že to nepropásneme, 12. verš:

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více ven

(Nevěsta zůstane uvnitř se ženichem. Ach!)

²⁷⁶ Ach, kdybychom jen měli čas probrat to. Mám toho zde pro knihu. Ve Zjevení řekl, že „všichni králové země tam vnesou svoji čest.“ To je jako v předobrazu pokolení Lévi. Všichni mu platili desátky, víte. Od jednoho novoluní ke druhému, od jednoho sabatu do druhého, přicházeli se klanět. Jaký to bude den! Dobře. „A...“ Podívejme se: „a nevyjdeť již více ven.“ V pořádku.

... sloupem v chrámě Boha svého... a napíšíť na něm jméno Boha svého,...

²⁷⁷ Nuže, jaké jest jméno Boží? Ježíš. Jestliže si toto chcete poznamenat (už je malinko pozdě), „Ježíš!“ Efezským 3,15 řekl, že „na nebi i na zemi, jmenuje se všechno Ježíš,“ vidíte. Dobře. Dobře. Nuže, v pořádku:

... a jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha mého: Napíši na něm...

(Ach! Vidíte, je to stejné jméno, jestliže jste tomu už porozuměli. Chápete?) Napíšíť na něm *jméno města Boha svého...*

²⁷⁸ „Město.“ On jde napřed a říká, „které je nový Jeruzalém.“ Vidíte, nový Jeruzalém. „A napíšíť na něm nový Jeruzalém.“ Tak tedy, nevěsta neboli církev, je novým Jeruzalémem. Kolik z nás to ví? Církve sama je nový Jeruzalém. Věříte tomu?

279 Dokažme to nyní. Je to ve Zjevení 21, myslím, že to je to, co chceme. Dobře, podívejme se zpět, abychom si to mohli ukázat. Bible praví: „zkoumejte všechny věci,“ vidíte. Tak tedy, Zjevení 21. Ach, poslyšte toto,... Slyšte toto, jestliže chcete vidět, jaké je to Jeho nové město (Boží jméno).

Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a... první země byla pominula; a moře již nebylo.

A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.

280 Nová církev je pohanská církev, nevěsta. Nevěsta je pohanka, a ta pohanka má Jeho jméno. On vybral lidi z pohanů pro své jméno. Věříte tomu?

281 Jestliže tomu nevěříte, podívejte se do Skutků 15,14 a najdete to. Ve Skutcích 15,14, jestliže se k tomu vrátíme aspoň na vteřinku a budeme... potom vy budete... Skutky, 15. kapitola a 14. verš, doufám, že to najdeme, potom budeme hodlat to ukončit. Skutky 15, a 14. verš:

A když oni umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratři, slyšte mne:

Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému.

(Dobře, zde je ona. Ach!)

282 Nuže, myslím, že to je téměř, že se už blížíme k tomuto poslednímu místu, a nyní už ukončíme, řekneme, že to je On. Hleďte:

... a napíšíť na něm jméno Boha svého a jméno města Boha mého, což je stejné: Ježíš, Ježíš, Ježíš.

(nevěsta oddána s Ježíšem, je paní Ježíšovou, atd., chápete).

283 Dnes večer je v této budově dost skutečně skvělých žen, ale jen jedna z nich je moje, má moje jméno. Doufám, že jste to pochopili. Nese moje jméno, stejné to bude s Jeho nevěstou. Dobře.

Napíšíť na něm jméno Boha svého,... jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma sstupujícího... nebo města Boha svého, nového Jeruzaléma, sstupujícího

s nebe... od... Boha... mého, i jméno mé nové.

284 Nechám to raději, že? Dobře. Všimněte si, že „na něm“ je v jednotném čísle. Nuže, jestliže se vrátíme k Zjevení 2,17 jen minutku, jen si to připomeneme, jen vteřinku:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.

285 Nemilujete Ho? Není On podivuhodný?

Miluji Jej, miluji Jej, neb On dřív miloval mne, a vykoupil spasení mé na Golgotě.

286 Víte, já velmi rád zpívám v Duchu, po shromáždění kde jsme řáli do živého, atd. Že mám pravdu? Ach, jak rád se potom nořím do Ducha. Slovo! Chápete, Slovo nyní padlo, nuže, jedinou věcí, kterou potřebuje, je trochu vlhkosti, trochu chvály, pak začne růst, vidíte. Ach, což Jej nemilujete? Zvedněte ruce a zpívejte:

Miluji Jej, miluji Jej, neb On dřív miloval mne a vykoupil spasení mé na Golgotě.

287 Ach, skloňme jen nyní hlavu a řekněme: „Otče, milujeme Tě. Milujeme Tě. Ach, jak Tě milujeme! Tolik Ti děkujeme, Pane. Ach, naše ubohá lidská srdce nemohou vyjádřit, co pocítujeme ve svém nitru, protože Ty jsi nás umyl ve své vlastní krvi. Byli jsme cizinci, Pane. Milovali jsme věci světské a všichni jsme zapleteni v světské věci, a Ty jsi přišel dolů se svou milostí a vztáhl jsi své vzácné svaté ruce do bláta hříchu, v němž jsme vězeli; Ty jsi nás vybral, vyvolil, umyl, očistil, vložil v nás nového ducha a upjal naši pozornost na vyšší věci. Jak Tě milujeme, Pane!“

288 V tomto období svedení, není nic jiného zůstaveno pro nás na světě, Pane. Není nic zůstaveno pro svět, je to konečná doba. Vidíme podle Bible, že každý věk skončil. Nyní jsme na konci a kráčíme svižně. Nebude dlouho trvat a Ježíš přijde. Ach Bože, rozohni naše srdce, nenechávej nás stát nečinně. A myslím, co by velký svatý Pavel činil, kdyby byl dnes večer zde a kdyby viděl věci tak, jak jsou? Jak ten člověk... Uvěznili by ho před svítáním, kdyby zde říkal lidem, aby se připravili na příchod Páně.

289 V této hodině, Pane, je zde mnoho nemocných, protože je

mnoho kapesníků a proseb je zde. Modlím se, abys každého z nich uzdravil, Otče. Víme, že to je částí tvé služebnosti, kterou jsi Ty dokázal jako neomylnou a pravdivou, „znameními provázejícími věřící.“ Od těla Pavlova vzali šátky a zástěry a poslali je nemocným, a nečistí duchové vyšli z nich a oni se uzdravili, protože lidé věřili v živého Boha. Dejž nám to dnes večer opět, Otče, zatímco je poroučím tobě, Pane, skrze Ježíše Krista.

²⁹⁰ A nyní, Pane, modlím se, abys vzal naše duše do svých rukou, abys nás obmyl a vyžehlil, protože bylo řečeno, že „Ty přicházíš pro církve bez poskvrny nebo vrásky.“ Kéž žhavé železo Ducha svatého vyžehlí všechny vrásky a my budeme viset, připravení na příchod Syna člověka.

²⁹¹ A teď, Otče, modlíme se, aby na nás spočinulo tvé požehnání. Buď u nás oslaven, Otče. Vzdáváme ti čest. Stojíme zde dnes večer a dáváme Ti svá srdce. My...

